

masala

masala és barreja d'espècies

Periòdic d'informació, denúncia
i crítica social a Ciutat Vella

Núm.32 novembre-desembre'06
8000 exemplars gratuïts

pàg.4 Días difíciles en el Forat

pàg.5 Robador 29 obre una possible
via judicial contra l'assetjament
immobiliari

pàg.6 Conociendo a Genera
en la MAMBO

pàg.10 Apunts sobre el MIL: entrevista a
Ricard de Vargas

pàg.13 Petjada Jordá

pàg.12 قصتا ثلاث نساء في الإسلام
القاهرة : منه و هودة

El poble txetxè es queda sense
una de les seves veus

pàg.14

ZATOPEC

tomar
la calle
recuperar
la historia

Barcelona poltergeist

-Mateo Rello-

Aventado periòdicament per el Ajuntament, un fantasma recorre Barcelona: ¡la okupación! Pero los okupas no son un pájaro, no son un avión; derrotado por la profesionalización del ejército el movimiento insumiso, los okupas tomaron su relevo y son la punta de lanza más visible de la combatividad popular. Por eso, porque el que okupa, preocupa, este movimiento se ve perseguido por un filtro mediático que trata desesperadamente de desnaturalizar sus objetivos y métodos mediante ese *fantasma*, reflejo bastardo y falaz de una realidad que incomoda. En efecto, sucede una vez más que el poder trata de devorar y asimilar a los que se le oponen, construyendo sobre ellos la imagen del Enemigo que justifica su propia represión e, indirectamente, es usado para legitimar un determinado modelo oficial de sociedad, en este caso, la próspera Barcelona fashion y turística donde la pobreza visible ha sido prohibida por incívica.

El ejemplo más reciente de esta fagocitación mediática es el que siguió a los disturbios del pasado 5 de octubre, tras una manifestación en protesta por el plan municipal que afecta al Forat de la Vergonya, y la subsiguiente suspensión de la cumbre de ministros de vivienda que había de celebrarse en Barcelona los días 16 y 17 de octubre. Conviene señalar que, probablemente, el enfrentamiento sordo entre Policía Nacional y Mossos d'esquadra pesó más que la presión popular a la hora de convocar el encuentro ministerial. Sea como sea, el río revuelto de las informaciones sirvió para asimilar la lucha de los okupas (y la rabia de muchos vecinos) al jaleo gratuito de las celebraciones futboleras y de los botellones, manifestaciones tal vez de un malestar de fondo pero expresado de una forma estúpida y nada fructífera. Desvinculada esta lucha de su verdadero contexto, faltaba sólo echar en el mismo saco al otro *fantasma* mediático-barcelonés: el anarquismo insurreccionalista. Esta última entelequia es, si cabe, más inquietante que la anterior: con ETA en el congelador, hay que echar mano de lo que se pueda para justificar el aparato represivo y un discurso que, en definitiva, pretende criminalizar todos los conflictos generados por la precariedad social y presentarlos como una amenaza para la convivencia. Van en esta dirección la hipótesis policial del "triángulo anarquista internacional" (España-Italia-Grecia) y la dureza de las condenas solicitadas para l@s libertari@s detenid@s durante los últimos cinco años en esos tres países a partir de meros indicios o pruebas circunstanciales.

(Otra cosa son las varias campañas de paquetes bomba efectuadas por una especie de vanguardia anarquista que, por su propia naturaleza pero también por su dinámica, a much@s nos resulta ajena, desarraigada, tan ineficaz como inoportuna y tristemente parecida al cliché más siniestro del anarquista).

Pero, volviendo al tema que nos okupa, con tanto enemigo fantasmal, y gracias al birlirbrique de las posiciones oficiales, los verdaderos quedan en un segundo plano. Hay okupas, hay vecinos *radicalizados* y terroristas ácratas; pero parece no haber especuladores inmobiliarios. Quienes construyen enemigos de la Democracia no están especialmente interesados en plantear que, si la vivienda es inaccesible, es porque hay dictadura de mercado y que no puede haber democracia bajo dictadura alguna.

No hace mucho, Manuel Delgado llamaba "deportados" a los afectados por los planes urbanísticos de Barcelona. Parece mentira cómo a veces, llamando a las cosas por su nombre, se deshace el hechizo de las palabras espurias, y realidades que creíamos ajenas y lejanas nos asaltan a la vuelta de la esquina de nuestra propia calle.

Carrer Carabassa: La justícia ratifica una victòria veïnal

Corrien els temps de Katy Carreras com a regidora del districte de Ciutat Vella, quan ens feiem ressò en aquest mateix diari de la resposta veïnal als estranys i destructius plans urbanístics que havien d'afectar la deliciosa calma i harmonia arquitectònica del carrer Carabassa.

Era a mitjans de desembre del 2001 que es constituïa el Col·lectiu "Salvem el carrer Carabassa" amb l'objectiu de denunciar i combatre una sèrie de maniobres que, sota el vist-i-plau de l'Ajuntament, atemptaven quasi contra al sentit comú, consistents l'elevació de diverses plantes en un dels edificis històrics del carrer.

L'aprovació, el 27 d'octubre del mateix any, del "Pla especial del Patrimoni arquitectònic", segons el qual qualsevol edifici catalogat pot ser descatalogat si es creu convenient, facilitava la intervenció, d'acord amb el Pla Especial Integral, de l'empresa ESTRUCFORT 2000 S.L., que havia comprat la finca per 100 milions de les antigues pessetes el 19 d'octubre del 2000. Però, tots aquests plans i l'ús especulatiu previst per a l'edifici, no convenien a cap dels veïns, que veïen irregularitats evidents en tot el procés (veure Masala núm. 7).

Pancartes de protesta signades per artistes de renom a tots els balcons, reivindicacions festives al mateix carrer (fins que la senyora regidora les va prohibir), manifestacions... durant uns mesos l'activitat en oposició a aquests plans va ser relativament intensa i va derivar en la interposició d'un contenciós administratiu, que comptava amb el suport de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB).

Doncs bé, fa poc ens arribava una bona notícia que ens feia

Això sí, malgrat l'èxit de la lluita veïnal a Carabassa, l'empresa ESTRUCFORT 2000 S.L. no hi ha perdut tant quan ha rebut la seva corresponent compensació per part de l'Ajuntament en forma d'indemnització.

reprenre el fil d'aquesta història que semblava sumida en una profunda hibernació: el passat 10 d'octubre, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, va declarar "nul de ple dret" el Pla Especial Integral previst per a la finca en qüestió, situada al número 8 bis, per vulnerar les disposicions sobre volumetria establertes en el Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic Històric-Artístic, obligant a conservar la seva forma original, la tipologia i els elements comuns d'interès... Si algú ha passat per aquest carrer, podrà identificar sense problema aquest edifici,

informe del Cap de Projecte de Revisió del Catàleg qui, segons la sentència del Tribunal, no tenia competències "per a autoritzar un augment de volumetria ni per a legalitzar-la, i menys encara a través d'un anomenat Pla Integral."

Això sí, malgrat l'èxit de la lluita veïnal a Carabassa, l'empresa ESTRUCFORT 2000 S.L. no hi ha perdut tant, quan ha rebut la seva corresponent compensació per part de l'Ajuntament en forma d'indemnització.

-Masala-

PAPERAM

- PAPERERIA
- COPISTERIA
- MATERIAL D'OFICINA
- SERVEI DE FAX
- PLASTIFICATS
- MATERIAL BELLES ARTS

- ENQUADERNACIÓ DE FASCICLES
- COMPTABILITATS I TESIS
- DAURATS
- SEGELLS DE GOMA I TARGETES

C/ dels Àngels, 4 - 08001 BARCELONA
Tel. 93 318 18 90 - Fax 93 302 19 82

tamtam@ibernet.com
93 218 92 39

DISSENY GRÀFIC, COMPAÑIACIÓ
IL·LUS TRACIÓ, FOTOGRAFIA,
RETOC DIGITAL D'IMATGES...
PER A IMPRESOS DE TOTA MENA,
RÈTOLS, WEBS...

TAMTAM
ÉS UNA FUNDACIÓ
DEDICADA A LA DIFUSIÓ
DE LES IDEES I ACTIVITATS
D'ORGANITZACIONS
I PERSONES AMB PROPÒSITS...

HARLEM
Jazz Club

Música en vivo
cada noche

comtessa de Sobradiel 8
Tel. 93 310 07 55 Barcelona

Masala no és la veu de cap entitat, ONG, secta o partit. Podeu col·laborar amb articles, dibuixos, notícies, fotografies, poesies, entrevistes, així com també en la distribució. 8000 exemplars repartits entre comerços, associacions, centres cívics i socials, biblioteques...
Telèfon de contacte: 93 329.08.58
E-mail: masala@ravalnet.org
Ens pots trobar tots els dimecres de 17 a 21h a El Lokal (C/De la cera, 1-bis)
Masala només es fa responsable dels articles firmats com Masala
Aquesta edició s'ha tancat el 29 d'octubre del 2006

El Ateneo Libertario del Casc Antic pronto abrirá sus puertas

¿Por qué?

Entendámonos. La burguesía dispone de cientos de locales sociales repartidos a lo largo y ancho de la ciudad en forma de bancos, inmobiliarias, restaurantes y tiendas de diseño. Allí ellos se encuentran, se hacen amigos, conspiran, cuchichean unos con otros, se pasan papelititos con el único propósito de apretarle a los imbéciles como usted un poco más las tuercas, y además hacen todo tipo de guarradas cuando nadie los ve. ¿Y A NOSOTROS, a cambio, qué nos queda a nosotros aparte de los agobios económicos y las depresiones personales? ¿QUÉ? ¿Una raquílica red de bares donde ahogar nuestras frustraciones en horario cívico? ¿Algún que otro encuentro con los amigos para beber en casa, que siempre sale más barato? Miseria, menudeces, bisutería sentimental, castración y neurosis obsesiva. NO SE PUEDE VIVIR ASÍ. Es inhumano, es injusto, es nocivo para la salud mental.

Por eso vamos a abrir el Ateneo

No buscamos crear otro lugar de ocio cultural, ni una ONG solidaria donde las buenas personas aporten su granito de arena a la mejora de esta perra sociedad. Tampoco nos atraen las vanguardias estéticas y sus manidos discursos de distinción divine. Nos ciscamos en todos ellos: en los pijos, en los progres, en los alternativos, en los solidarios, en los bienaventurados, en el Papa que

No buscamos crear otro lugar de ocio cultural, ni una ONG solidaria donde las buenas personas aporten su granito de arena a la mejora de esta perra sociedad

ojalá lo parta un rayo, en los obispos y en los curas, en los patronos, en los caseros, en los policías, en los alcaldes, en los concejales, en las secretarías de los concejales, en los fiscales, en los jueces, en el presentador del telediario, en todos los de Operación Triunfo salvo en Rosa de Graná, en los boys scouts, en los consumidores en general y en los puros y limpios de corazón en particular. En todos ellos y también en la familia real al completo nos ciscamos.

La peste inmobiliaria se extiende por la ciudad. Las hipotecas asaltan y destruyen los hogares. La subida de los tipos de interés enloquece a las familias, hordas de consumidores febriles por el síndrome de abstinencia depredan todo lo que lo que encuentran a su paso. Nada puede saciar sus ansias destructivas: ni las imágenes sangrientas servidas a toneladas en la televisión, ni los bombardeos de ofertas, ni la minuciosa descripción de crímenes horrendos, ni las promesas de nuevas y más sofisticadas amenazas terroristas. El canibalismo generacional ha tomado las calles. Y en medio de esa vorágine, el Ateneo Libertario del Casc Antic, un lugar de encuentro, un pequeño jardín de Epicuro, un luminoso local en el que se lee, se habla, se pierde el tiempo

Facerías espera impacientemente la apertura del Ateneo

**Somos lirios
Somos rosas
Somos lindas mariposas**

deliciosamente, se cultiva el espíritu y se da salida creativa a la mala fe. Desde el Ateneo lanzamos una profecía: dentro de cien años todos calvos. El rey y el mendigo. El preso y el carcelero. El rico y el desheredado. Ved a la Vieja de la Guadaña pasearse sonriente entre las mesas de los señores. Aquí me llevo a uno de un cáncer, a aquel otro, engredido por su fortuna, lo fulminaré esta tarde en un ataque de apoplejía y ese, que tan ufano desgrana el rosario de sus pertenencias, verá como su reluciente Audi se transforma en su ataúd. ¿Para qué tener tantas consideraciones con ellos si vamos todos al mismo agujero?.

Malpensados del Mundo Uníos al Ateneo Libertario del Casc Antic.

¡Viva Durruti!

Ateneo Libertario del Casc Antic

Más patrimonio en peligro

En una operación repleta de irregularidades y arbitrariedades, el Ayuntamiento de Barcelona ha anunciado la expropiación y derribo de la Iglesia de la Misericordia, situada en la Calle Elisabeths, parte de las instalaciones de la Casa de la Misericordia, y patrimonio histórico hasta hace seis meses cuando el consistorio decidió descatalogarla. En este sentido, fuentes de la fundación gestora del lugar, han señalado como en su momento el Ayuntamiento mismo negó la instalación de una escuela de oficios en esta misma ubicación, alegando precisamente su condición patrimonial.

Actualmente, en este espacio se encuentra a la escuela "Labouré", que acoge a menores inmigrantes de hasta 19 países, y cuya labor ha sido defendida por entidades religiosas como la Fundación Escuela Vivenciana o la Fundación Escuela Cristiana. A pesar de que la Fundación Casa de la Misericordia, responsable de las dependencias, está participada por el propio Ayuntamiento y el Obispado de Barcelona, este último no se ha pronunciado en torno a la cuestión patrimonial o el futuro de los proyectos albergados allí hasta ahora.

En un principio, el único beneficiario de esta operación es el CIDOB, fundación presidida por el ex alcalde de Barcelona y ex Ministro de Defensa, Narcís Serra, cuya sede se encuentra precisamente en otros locales que habían sido parte de la propia Casa de la Misericordia. Según han indicado diversas fuentes, el CIDOB intentaba llevar a cabo esta ampliación desde hacía tiempo.

-Masala-

casal antiprohibicionista.
A.L.A. • DON EXPANSIVA
ASSOCIACIÓ LLIBRE ANTIPROHIBICIONISTA
c/dels Salvador 20 Barcelona
www.nodo50.org/alabcn mail:alabcn@nodo50.org
Obert de dimarts a dissabte a partir de 19:30
Exposicions, pintura y tenda-distribuidora
dimecres a les 21.30h Jam Session de Jazz dijous a les 21h
21h Projectió de vídeos divendres a les 22h Poesia, performance... dissabte a les 22h Actuacions musicals

VIRUS EDITORIAL
C/Aurora 23 baixos 08001 BCN
T./Fax: 934413814
C/e: virus@pangea.org www.viruseditorial.net www.altediciones.com

Italia más allá del 68
antes, durante y después del movimiento
Diego Glachetti
280 páginas
17 euros

Ciberactivismo
sobre usos políticos y sociales de la red
Reunión de ovejas electrónicas (roe)
313 páginas
19 euros

El Lokal
Associació Cultural El Raval

llibres
contrainformació
revistes
música
samarretes
pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabtes de 17 a 21h

c/de la Cera 1bis 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
ellokal@pangea.org / ellokal@sindominio.net

Robador 29 obre una possible via judicial contra l'assetjament immobiliari

-Masala-
Molt probablement el cas de Robador 29, un dels processos d'especulació, frau i assetjament immobiliari més representatius de la Barcelona i el Raval del darrer Illustre, s'estigui convertint en la causa judicial i política que obri una possibilitat de trencar amb la impunitat en que viuen i conviuen fins ara propietaris, promotors, immobiliàries i les pròpies institucions.

Tot i ser una més de les innumerable situacions de violència immobiliària que tenen lloc al Raval i en concret entorn la operació "Illa Robador", la persistència de Manel González a l'hora de defensar els seus drets com a inquilí i denunciar la situació d'aquesta escala de veïns, ha donat al cas una notòria significació pública i política. L'immoble, la situació del qual fa temps que supera l'"abandó" i només pot qualificar-se de sabotatge i degradació voluntària per part del propietari, es va vendre quatre vegades entre el juliol del 2001 i el juliol del 2003, passant d'un preu de 70 milions de pessetes a la primera venda, a 227 en la última, de manera que avui s'ha quadruplicat respecte al seu vaor fa tres anys. A així cal afegir, a més de pressions de tot tipus exercides contra els inquilins pels successius propietaris, la complicitat del Registre de la Propietat a la hora d'inscriure operacions de dubtosa legalitat, en les que es feien desaparèixer els inquilins i s'hipotecaven les seves pertinences. Tot plegat, per descomptat, sense ni comunicar-ho a cap de les persones que vivien a la vintena de pisos de l'immoble.

El juny passat, entitats com la Coordinadora Contra la Especulació del Raval, la FAVB, Arquitectos Sin Fronteras, la Associació de Veïns del Casc Antic, Veïns en Defensa de la Barcelona Vella y el Observatori pels Drets Econòmics, Socials i Culturals (a les que recentment s'ha sumat Justícia i Pau) subscribiren un document exigint a l'Ajuntament i la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge que traslladés el cas a l'Administració de Justícia. L'objectiu era llevar el tap judicial existent i obrir una via eficaç contra l'assetjament immobiliari, respecte al qual existeix, no només un buit legislatiu, sinó una pràctica judicial avergonyidora.

En aquest sentit, en una roda de premsa convocada el passat 26 d'octubre, i que va comptar amb les intervencions de Eva Fernández (FAVB), Manel González y Gerardo Pissarelo (Observatori DESC), l'advocat i membre de la Comissió de Defensa del Col·legio d'Advocats, Jaume Assens, afirmava: "Constatem que hi ha una insuficient reacció des de l'administració pública no només de l'àmbit preventiu sinó des del pròpiament reactiu. Hi ha instruments suficients per poder respondre de forma eficaç i si cal contundent a aquest fenomen tan greu que, segons dades de la pròpia generalitat, afecta a més de 10.000 famílies de tot Catalunya"; i després afegia que "hi ha jutjats, tribunals, sentències a Álava o Burgos que han fet una interpretació àmplia del delictes de coercions i introdueixen els fenòmens del mobbing dintre de l'àmbit de protecció d'aquests delictes. Creiem, però, que aquesta és una solució parcial i que no es pot deixar aquesta responsabilitat només als jutges".

Gerardo Pissarelo, membre de l'Observatori DESC, assenyalava que "aquesta situació està lligada a abusos i frauds vinculats a la compravenda i cessió de l'ús de l'habitatge, és a dir, a la utilització anòmala i l'ús antisocial del dret a la propietat, que no involucra només ni principalment petits propietaris sinó entitats jurídiques i mercantils amb una forta capacitat d'influència al mercat. Per tant, ens molts casos es pot parlar d'una trama de violència immobiliària que involucra a grups privats, i fins i tot de vegades a les administracions públiques".

Aquesta roda de premsa, a més de tornar a cridar l'atenció sobre el cas de Robador 29, pretenia centrar la realitat de la situació de l'habitatge i la violència immobiliària, quan la campanya electoral estava convertint aquesta qües-

Il·lustració / LaLola

El juny passat, algunes entitats subscribiren un document exigint a l'Ajuntament i la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge que traslladés el cas a l'Administració de Justícia

"el que estem fent amb diners públics, és assumir col·lectivament la despesa social que representa l'especulació immobiliària"
(Eva Fernandez - FAVB)

"en molts casos es pot parlar d'una trama de violència immobiliària que involucra a grups privats, i fins i tot de vegades a les administracions públiques"
(Gerardo Pissarelo-Observatori DESC)

tió, un cop més, en un cúmul de promeses populistes. Així, des de la FAVB, Eva Fernández recordava que "en aquest moment, el màxim que s'aconsegueix obtenir per part de les administracions és la reubicació de persones afectades. Això, naturalment és imprescindible per a la persona que és expulsada de casa seva, però, en realitat, el que estem fent amb diners públics, és assumir col·lectivament la despesa social que representa l'especulació immobiliària que està enriquint unes determinades empreses o particulars. Entenem que això, avui, és immoral".

Aquesta crítica de l'actitud institucional va rebre una corroboració unànime, materialitzada en un vídeo filmat amb una càmera oculta on una funcionària de la oficina antimobbing instava a una parella a persuadir a una familiar per a que abandonara su vivienda ante el acoso del propietario (ver recuadro). En este contexto Manel González señalaba que "hi ha un cert cinisme, una negació per part de l'Ajuntament del conflicte. L'advocat Augusto Ribeiro [de la Oficina Municipal de l'Habitatge de Ciutat Vella], fa poc, a unes jornades a la facultat de dret, deia que el problema del mobbing no existeix, que només hi ha un problema d'accés a l'habitatge. Jo el convidaria a venir a casa meua uns quants dies...".

A la mateixa taula, el propi Manel González feia pública la intenció de la fiscalia d'obrir diligències per "delictes econòmics" a Robador 29, una via que, malgrat deixa pendents pràctiques com les coaccions, amenaces o els sabotatges, obre la possibilitat de jutjar les actuacions especulatives. En unes declaracions que mereixen ser posades en quarantena "por ser vos quien sos", el 27 d'octubre el regidor de Ciutat

Vella, Carles Martí, després de més de dos anys amb el problema a la porta de casa, pujava al carro assegurant que l'Ajuntament es personaria com a acusació popular en aquesta mateixa causa.

En qualsevol cas, aquesta porta, no és un fruit casual o el producte d'una preocupació surgida per generació espontània, sinó el resultat de la resistència del propi afectat i del treball durant mesos de diferents entitats del barri i la ciutat per a assolir una resposta efectiva als casos d'assetjament i violència immobiliària.

Nervios en La Caixa y el Ayuntamiento

Youtube censura un video por presiones de La Caixa

El video que contenía fragmentos con cámara oculta en la oficina de mobbing del Ayuntamiento de Barcelona, hecho público el pasado jueves en una rueda de prensa, ha sido censurado en la página web YouTube a petición de La Caixa.

YouTube, página habitual para difundir vídeos libremente en la red, recientemente adquirida por Google, ha cedido a las presiones de La Caixa, quien ha exigido la retirada del vídeo argumentando "derechos de copyright". Sin embargo, esos derechos no existen puesto que la grabación a la que hace referencia y donde se ve, durante unos segundos, una sucursal de La Caixa, es una grabación original de los autores del vídeo realizada en la vía pública. Nos encontramos así frente una violación de la libertad de expresión y a la enésima aplicación abusiva de la ley de propiedad intelectual.

Tras sólo cuatro días de presencia en la red, el vídeo ya había tenido más de 8.600 visitas y era el de mayor ranking de la semana (el más votado) y el cuarto más visto en la categoría de videos en español de YouTube.

El contenido del vídeo mezcla fragmentos de ficción con escenas reales en cámara oculta. Entre estas últimas, se encuentra la escena grabada en la oficina de asesoramiento para casos de mobbing del Ayuntamiento de Barcelona y que ha desatado una fuerte polémica en los últimos días, ya que en ella se puede escuchar claramente cómo la funcionaria que atiende la denuncia de un caso de mobbing insta a las personas a resignarse, no denunciar...

El vídeo, en forma de ficción, denuncia el entramado de inmobiliarias y entidades financieras que, con la complicitad de las administraciones, practican de forma generalizada la violencia inmobiliaria y urbanística haciendo imposible el ejercicio del derecho constitucional a una vivienda digna. El hecho de que el Ayuntamiento haya reaccionado poniendo en cuestión la autenticidad de la grabación en cámara oculta y que La Caixa reaccione censurando el vídeo con falsas acusaciones de vulneración de copyright, confirma en última instancia la hipótesis planteada en el vídeo de "ficción".

Frente a esta situación y mientras todos los partidos políticos se limitan a proponer parches, como unos pocos miles de pisos de VPO, la única fuerza que está planteando una solución real es la ciudadanía, que en los últimos meses está saliendo a la calle para exigir reformas estructurales que terminen de una vez por todas con las masivas prácticas de violencia inmobiliaria y hagan efectivo el derecho a la vivienda. La retirada del vídeo en YouTube ante las presiones de La Caixa es un claro atentado a la libertad de expresión, constituyendo un nuevo intento de silenciar y criminalizar el nuevo movimiento por el derecho a la vivienda.

Govinda Restaurante
Hindú Vegetariano
Cocina tradicional de la India
Menú mediodía 8,70
Fin de semana 13,00
Plaza Villa de Madrid, 4
(Junto Ramblas) 08002 Barcelona
Tel. 933187729
http://govinda.xpáginas.com
e-mail: govinda@arrakis.es

23 robadors
vins i copes
obert/open - DIMARTS-DIUMENGE
DIMECRES - JAM SESSION 8H./11H
DIJOURS - DISSABTE- DI'S
DIUMENGE- PROJECCIONS
C/ROBADOR 23
METRO-LICEU

TEATRO, DANZA,
PERFORMANCES, ARTE VISUAL,
CIRCO, DOCUMENTALES
CENTRO DE PRODUCCIÓN
DE NUEVAS TENDENCIAS
ARTÍSTICAS
L'ANTIC TEATRE
ESPACIO DE CREACIÓN
Asociación Cultural El Molino Atómico
c/Verdaguer i Callis 12
08003 Barcelona
Tel/Fax: 93 3152354
email: lanticteatre@lanticteatre.com
Web: http://www.lanticteatre.com

La ocupación policial del Forat es el momento mas difícil desde noviembre de 2002, cuando el Ayuntamiento destruyó el parque y amuralló el espacio

-Masala-

Días difíciles en el Forat de la Vergonya

Hace ahora aproximadamente dos años, el colectivo del Forat de la Vergonya con el apoyo de otras entidades del barrio como la Associació de Veïns del Casc Antic, RAI, Espai d'Entesa y Veïns en Defensa de Ciutat Vella, alcanzaban una victoria barrial y vecinal sin precedentes en lo que es hoy el Parque del Forat.

El día que las autoridades retiraban el proyecto inicial -un parking cubierto de una plaza dura-, se daba el finiquito a uno de los ejes fundamentales de la transformación de Santa Caterina. La explotación comercial del subsuelo, la intensificación del tráfico rodado o la aceleración del proceso de expulsión vecinal, que sin ir más lejos se ha vivido alrededor del nuevo mercado, ha sufrido en este caso un revés considerable.

Aunque la relación entre los diferentes sectores vecinales y asociativos que han defendido el Forat durante los últimos seis años no ha estado exenta de diferencias importantes, el paso atrás municipal era precisamente el fruto de un proceso complejo donde se habían encajado opiniones, trayectorias y necesidades diferentes pero no necesariamente opuestas.

Esto se daba, además, en un contexto nada fácil. A esas alturas, la intervención municipal ya había conseguido hacer del Born el barrio piloto del modelo Ciutat Vella mientras que la mitad norte del Gòtic ya era lo que es hoy, lo más parecido al vestíbulo de un centro comercial a techo descubierto. Mas adelante se aprobaría la ordenanza cívica, que supone un salto en el control de la calle y el espacio público, situando fuera de la ley cualquier iniciativa no mediatizada por las instituciones.

Este triunfo a contracorriente no hizo, aún así, del Forat ningún oasis entre la tempestad. Hace ahora un año, saltándose un acuerdo con la Unió de Botiguers de la Baixa Sant Pere, desde Districte se ordena el derribo de la finca comprendida entre Sant Pere Mes Baix, Metges y Jaume Giralt, sin respetar la fachada ni la primera planta que debían seguir en pie según el acuerdo (ver Jorge Sanchez "El Forat participativo y participado", Masala n.27 noviembre-desembre 05).

De la misma manera, en Muntanyans o Jaume Giralt y también en Carders se han ido detectando casos de violencia inmobiliaria de dife-

rente grado e intensidad; la llegada de los Mossos d'Esquadra supone un aumento del acorralamiento de vecinas y vecinos inmigrantes, con un importante incremento de las identificaciones sobre todo a menores; y una protesta simbólica en el Mercat de Santa Caterina es reprimida con extrema dureza.

Así, los primeros pasos del proceso participativo propuesto desde el Districte en la primavera de 2005 pero que no comienza hasta meses después, en octubre, se producen entre una lógica desconfianza, desconfianza confirmada por la manera de conducir la situación por parte de las autoridades.

En una primera reunión abierta a la que asisten "75 personas sin contar los que no se registraron" (Jorge Sanchez, op.cit), las entidades plantean tres puntos innegociables: no habrá parking ni ningún tipo de subterráneo, se mantendrá la zona verde, y los vecinos decidirán los equipamientos a ubicar en los bajos de la finca Sant Pere-J.Giralt-Metges y en el nuevo edificio colindante con Carders.

La respuesta municipal a las pautas expuestas por los vecinos, es romper un proceso que hasta entonces se había planteado como abierto a todos los vecinos. De la noche a la mañana la interlocución se cierra y se limita a tan solo tres entidades: la AAVV Casc Antic, Unió de Comerciants de Baixa de Sant Pere y Plá Integral.

Esta vía excluyente buscaba, evidentemente, dar al Plá Integral -convertido en un sistema de gestión de subvenciones para entidades mayoritariamente afines al Districte- un peso mayor del que tiene, y a la vez reducir a la mínima expresión la influencia de los vecinos y colectivos realmente implicados y preocupados por el futuro del espacio. Valga decir que esta maniobra naufraga en parte, por el desinterés y el silencio del Plá Integral, algo que, por otra parte, confirma la apendicitis crónica de las entidades que lo forman.

El proceso, entonces, continua afectado por serías críticas: "Hacer un meeting en un centro cívico (13 de octubre), distribuir unas papeletas en el barrio para recoger opiniones (a partir de la primera semana de noviembre...), organizar reuniones con asociaciones del barrio y aparcar un mediador (tres días a la semana dos horas al día) en un despacho de un centro cívico esperando que los ciudadanos le entreguen sus opiniones no merece compararse bajo ningún concepto con la intensidad, inquietud y amplitud con las cuales se han organizado en todos estos años las actividades crecidas en el Forat".

No obstante, a principios de 2005 se consti-

tuye una Comisión de Seguimiento con criterios de asistencia más flexibles, en la que se debate y se negocia minuciosamente el proyecto y la distribución del espacio, siempre bajo la presión del calendario electoral (autonómico y municipal) a cuyos plazos supe-dita Districte los plazos para alcanzar un acuerdo.

El compás de espera que se abre tras la última reunión celebrada en junio, culmina con la actuación por sorpresa del pasado 2 de octubre cuando, bajo protección policial, las máquinas destruyen literalmente la cancha de baloncesto, convirtiendo el parque en un escenario de tensión. Todo se produce con numerosos aspectos pendientes de negociación y sin ningún tipo de acuerdo en torno a las fechas o los plazos de ejecución, ni en el seno de la Comisión de Seguimiento ni con las tres asociaciones admitidas en la mesa de negociación.

Evidentemente, la actuación por sorpresa y sobre todo el despliegue policial que la acompaña no formaban parte de ninguna necesidad técnica, sino de una decisión política, una provocación deliberada que como pudo comprobarse los días posteriores, pretendía tensar la cuerda al máximo.

En este sentido, la expulsión de la gente concentrada, la toma total del espacio y el clima mediático posterior a la manifestación del 5 de octubre, se convierte en el escenario perfecto para distorsionar tanto el recorrido histórico como los acontecimientos alrededor del Forat de la Vergonya en el último año y medio. El provecho que saca la prensa oficial lo ocurrido una vez finalizado el recorrido y disuelta la manifestación, de donde se extrae la imagen de una persona lanzando un cohete al MACBA, sirven para inventar una fantasmal y delirante guerrilla de 250 personas. Suficiente para emborronar la realidad hasta volverla irreconocible.

El globo mediático hace que aquello que hace un año y medio fue una derrota de la política de imposición institucional, se convierta hoy en un problema de orden público. Una zona verde conquistada y defendida por los vecinos y colectivos del barrio y un ejemplo de autogestión del espacio, se transforma, gracias a una cortina de humo, en una exitosa actuación municipal y policial.

Al cierre de este número 32 de Masala, el aspecto del Forat de la Vergonya no se puede calificar de otra manera que desolador. Un paisaje vallado, que solo puede cruzarse a través de estrechos pasillos por la calles Metges y Jaume Giralt, invadido por el ruido incesante

de las máquinas, inhóspito e inhabitable. En este sentido, el pasado 23 de octubre varias entidades firmaban un documento dirigido al regidor de Ciutat Vella, Carles Martí, exigiendo una salida a la situación actual que, en cualquier caso, excluyera el uso de la fuerza. El Colectivo del Forat, la Associació de

La actuación por sorpresa del 2 de octubre y sobre todo el despliegue policial que la acompaña no formaban parte de ninguna necesidad técnica, sino de una decisión política

Foto / Jordi Secall

El día que las autoridades retiraban el proyecto inicial -un parking cubierto de una plaza dura-, se daba el finiquito a uno de los ejes fundamentales de la transformación de Santa Caterina

Foto / Jordi Secall

Veïns del Casc Antic, RAI, Arquitectos Sin Fronteras y Vecinos en Defensa de la Barcelona Vella, además de criticar la actuación de las últimas semanas y la situación actual, consideran imprescindible que se retire la presencia policial, que se abran las zonas del parque no afectadas por las obras y que se alcance un acuerdo sobre plazos y fechas para la ejecución de las obras.

Sin duda, el Forat está viviendo el momento más difícil desde la destrucción y posterior amurallamiento del espacio, entre el 18 y el 19 de noviembre de 2002, y con el que el Ayuntamiento quiso cerrar un espacio que, tres años después, ha continuado siendo un proyecto diferente de la homogeneidad turística y comercial.

c/ Carders, 12 - principal
08003 - Barcelona
www.planeta-rai.org

RAI RECURSOS D'ANIMACIÓ INTERCULTURAL

tel: +34 93 268 13 21
Fax: 34 93 310 13 58
rai@pangea.org

Projectes internacionals, acció comunitaria i local social per desenvolupar projectes en l'àmbit juvenil. Vine i participa!!!!

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS CASC ANTIC
dels vells barris de Sant Pere, del Portal Nou, Santa Catarina-la Boria, de Ribera i Sta. Maria

AL SERVEI DEL BARRI

C/. Comerç, 56, Rec, 27 - 08003 Barcelona
Tel. 93 319 75 65 - Fax 93 268 49 52

intercooperació econòmica
Cooperativa de consum i treball

Serveis propis per a cooperativistes: Assegurances, Diner ètic i solidari, Comercialització d'energies renovables

Promoció del mercat social

Tamarit, 119, escala B, entresòl 2a - 08015 Barcelona
Telèfon 934 250 688 - Fax 934 260 120
a/e: arccoop@pangea.org - www.arccoop.coop

Assetjament immobiliari front reivindicació veïnal per l' habitatge al Forat de la Vergonya

-Masala-

Ja fa més de 7 anys dels processos d'expropiació d' habitatge dels edificis dels voltants de la zona del Forat de la Vergonya. Els nombrosos casos que durant aquests anys han afectat a moltes persones pràcticament queden oblidats, al mateix temps que descompen-sats, sense indemnitzar o simplement marginats, expulsant a moltes famílies i veïns del barri del casc antic, de Ciutat Vella i de moltes altres parts de la metròpolis on l' explosió urbanística deixa petjada.

Any rera any, dia rera dia, moltes famílies, amics, veïnes, es veuen angoixats per la situació precària en la que es troben i principalment per la situació precària d' habitatge en la que viuen. Els propietaris tant públics com privats, o les dues coses alhora, extorsionen els veïns amb pujades de rendes, amb abandonament del manteniment de les finques, amb la recessió de contractes, etc, però molts veïns en el fons no volen marxar, per ells i elles és el lloc on van néixer, o on porten molts anys vivint, i pels que vénen d' un altre país, és l' únic habitatge accessible que han trobat fins ara.

Entre múltiples casos d'assetjament immobiliari als veïns del Forat de la Vergonya, cal anomenar el cas de la família de Amina Charradi, que porta quatre anys apuntada a les llistes d' espera del Patronat Municipal de l' Habitatge. La mare de la família és cega i tenen pocs recursos econòmics. Aquesta família va ser desnonada el 30 de març de 2006 del barri de Poble Sec, ara viuen en un pis de 40 m² al carrer Metges nº 14. El 9 de juny un grup de veïns del Forat de la Vergonya va acompanyar la família al Patronat Municipal de l' Habitatge per denunciar la seva situació i fer pressió

davant la institució. Ja fa més de tres mesos va entregar una instància al Patronat Municipal de l' Habitatge per demanar un pis de protecció oficial, de la que el Sr. Sorolla, gerent del Patronat, sabem que té constància. Finalment, sembla ser que el 2 de novembre tenen una entrevista amb el Patronat per tractar la seva situació.

Un altre cas és el de la finca nº 7 del C/Jaume Giralt de propietat particular i administrada per Carlos Gilbert. En aquesta finca viuen ara 9 famílies, totes migrants i amb rendes actuals i precàries, unes altres dues van marxar fa mesos per les pressions de l' admi-

nistrador i a canvi de 600 euros. Els inquilins/es de la finca es veuen amenaçades per una possible rescissió del contracte provocada per la intenció del propietari de reformar l' edifici per revaloritzar-lo. En l'actualitat el propietari no està fent cap manteniment de la finca, la qual pateix múltiples filtracions d' aigua quan plou. També una de les famílies té pendent un judici per un probable desnonament i fa poc de temps es van okupar dues vivendes. Es evident que tant el propietari de l' edifici com l' administrador volen fer fora a tots els veïns/es el més aviat possible per començar les reformes, quedant desprotegides moltes famílies, vulnerant el dret a l' habitatge dels inquilins.

Edifici del carrer Jaume Giralt on es troben 9 famílies en perill de ser expulsades

"la fractura entre la memòria viscuda i la certesa del trasllat per la imposició del canvi urbanístic, immobiliari i econòmic, és el sentiment, és el conflicte que regna de fa temps en els habitatges antics del centre històric de la ciutat". Anònim

En aquesta mateixa pàgina publiquem també uns altres dos casos d'assetjament immobiliari, dels que ja s'ha fet un seguiment en altres números anteriors (veure Masala nº23, 25 i 26)

Antics veïns/es del carrer Carders nº 34 denuncien al propietari per presumpta estafa processal

Façana de l' edifici reformat al carrer Carders nº 34

-Masala-

El mes de febrer de 2005, l' empresa propietària de l' edifici ubicat al carrer Carders 34, començava un assetjament immobiliari per fer fora els veïns de la finca. Aquesta immobiliària, FAF Inmuebles S.L., inicia unes reformes en l'edifici sense consulta prèvia als veïns/es. Aquestes reformes a més de no comptar amb els permisos corresponents, feien pràcticament impossible habitar l' immoble, pels sorolls i els nombrosos talls d'aigua i de llum.

Respecte a la titularitat de la finca, cal destacar que aquesta va canviar de propietaris diversos cops després que la propietària per herència, Maria Asunción Malla Xirau, va morir l'any 71. La primera sospita va venir quan José Ignacio Parellada, advocat associat al Partit Popular, es va fer amb la propietat el febrer de 2004, cinc anys després de la mort del procurador de l' edifici, per després vendre la finca a FAF Inmuebles S.L.

Aquest advocat, que va ser qui aconseguí la titularitat de la finca amb certes irregularitats, va despertar sospites i els veïns de l' edifici denuncien al Sr. Parellada per presumpta estafa procesal en referència a la titularitat de l'edifici. A l'agost de 2005 el jutjat penal nº 14 dicta un sobreseïment del cas, és a dir, es paralitza la instrucció perquè segons la jutge no hi ha proves per imputar al presumpte l' acusat. Com que encara falten més proves per valorar la instrucció, l'advocat dels veïns presenta un recurs de reposició per a que continuï la causa. A principis de setembre de 2006 es cita un altre cop com a presumpte imputat a José Ignacio Parellada per l' obertura de la vista oral i se l' acusa de presumpta estafa processal per fer una escriptura de propietat falsa, fer fora als veïns de l' edifici del carrer Carders 34 i vendre l' immoble a FAF S.L., a més d' altres motius que desconeixem. La fiscalia demana d'1 a 6 anys de presó, a més de presó preventiva, per a José Ignacio Parellada per totes les proves que s' han aportat en contra seva. Actualment s' estan aportant testimonis dels antics veïns de la finca per poder processar al presumpte encausat, doncs el procés judicial encara està en diligències prèvies i encara no se sap si el judici seguirà endavant.

Tot i així, tant l' advocat Parellada com l' empresa FAF Inmuebles S.L. van aconseguir fer fora poc a poc a tots els veïns de l'edifici utilitzant tots els mètodes possibles. Per aquells inquilins que tenien un contracte inferior a 30 anys no se'ls dona cap indemnització, per als altres la indemnització no arriba als dos mil·lions de les antigues pessetes. Aquests, van marxar els últims, concretament el 20 de març de 2006. Tots els veïns/es van haver d'abandonar la seva casa després d' haver aguantat durant més d'un any un assetjament immobiliari per part de l' empresa immobiliària i el propietari José Ignacio Parellada.

No cal oblidar que FAF Inmuebles S.L. va comprar l' edifici a un propietari que s' havia apropiat de la finca de forma irregular per a després realitzar una operació especulativa amb alguna altra immobiliària, doncs Zona Born, abans Tecnocasa, està al corrent de tot per a futures inversions. Ara cal saber que passarà amb aquest edifici ja reformat, doncs les obres van finalitzar fa uns mesos, un cop surti una sentència clara o no, respecte a l'acusació de presumpta estafa processal del propietari.

El Patronat Municipal de l'Habitatge ha d' indemnitzar als veïns/es del carrer Muntanyans

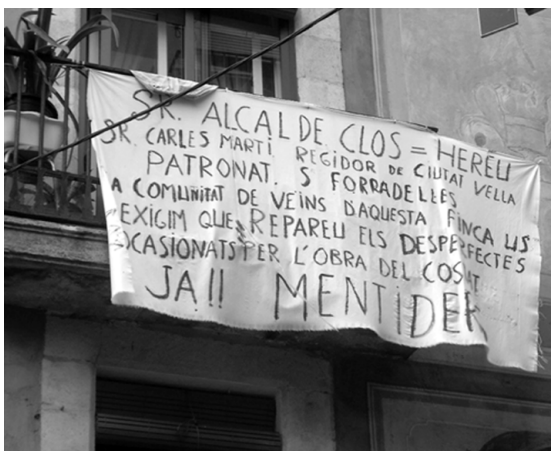
-Masala-

El projecte d' obres aprovat ja fa més de tres anys per la Comissió d' Urbanisme dins del Pla Urbanístic d' Ordenació, on s' han construït 24 habitatges i dos locals al carrer Carders 39 i 41 cantonada amb el carrer Muntanyans, està a punt de finalitzar.

Els veïns del C/ Muntanyans porten tot aquest temps patint les conseqüències de les obres, les quals els han suposat danys estructurals a la seva finca per les vibracions de les noves construccions durant aquest temps, sorolls excessius, invasió de maquinària i restricció de l' amplada del carrer per l' ampliació de les dimensions de la construcció. Després de tres anys queixant-se molts cops a Focivesa i denunciant al Patronat Municipal de l' Habitatge, responsable del projecte, i a Solius S.L., empresa constructora, han aconseguit portar a terme les seves demandes.

Ja fa un any i mig que un notari va visitar la finca del carrer Muntanyans per constatar els danys ocasionats per les obres, que durant alguns mesos tenien irregularitats de permisos. Finalment les proves demostrades pels veïns han obligat al P.M.H. a pagar una indemnització de mes de trenta quatre mil euros com a responsable civil dels fets.

Tot i així, encara queden veïns/es afectades per aquestes obres que demanen danys i perjudicis a l' empresa i els responsables, doncs han quedat efectes posttraumàtics per situacions d' estrès viscudes ja fa un any, en un dels moments més agressius de les obres.

Pancartes a la façana de l'edifici afectat

Fotos: Masala afectat

LLIBRERIA RODÉS

Compra i Venda de Llibres Antics i Revistes, Gravats i Postals
carrer dels Banys Nous, 8. 08002 Barcelona. Tel: 93. 3181389

Bata de Boatine

de dimecres a diumenge de 22 a 3
c/ d'en Robador, 23 Metro Liceu

fidEL

C.Ferlandina, 24 (Barri del Raval)
obert fins 1,30 nit

ENTREPANS I COPES

CONOCIENDO A GENERA

en la

Hace unas tres asambleas, una mambra propuso un encuentro con unas mujeres que trabajan la exclusión y el trabajo sexual en el barrio Chino. Las mujeres resultaron ser de la asociación GENERA y la merienda resultó una conversación de más de tres horas, más que interesante, y que tuvimos que cortar por horario, que no por ganas. Estos son algunos de los temas que salieron...

Quizá por lo complicado del asunto y por todas las dudas que nos surgen al respecto, las primeras preguntas y reflexiones fueron en torno a la posibilidad de regularización del trabajo sexual. Las mujeres de GENERA hablaron de algunas experiencias que han sido una limitación de la actividad y en ningún caso un reconocimiento de derechos laborales. Por ejemplo, el anteproyecto de ley de Montserrat Tura*, que, si bien reconocía el trabajo sexual como actividad lícita, se difuminaba en un sinfín de restricciones como: no poder ejercer en una vivienda particular, límite en el número de mujeres en el mismo espacio, estar a más de 500 metros de cualquier centro escolar y de otro espacio donde se ejerza, no tener ningún tipo de señalización, tener un timbre en cada habitación conectado a una empresa de seguridad privada contratada, introducción del carnet de "puta sana", que obligaba a hacerse exámenes médicos regulares y que sancionaba a las mujeres que siguieran ejerciendo estando "enfermas".

A parte de lo cuestionables que son ya en sí estas medidas que reproducen la estigmatización, la idea de cliente sano vs mujer que contagia, no se menciona ningún derecho (seguridad social, etc.) para las trabajadoras. Aun así estas leyes se han justificado en el sentido de acabar con el tráfico y la explotación, en la Ordenanza Cívica se habla de disminuir la explotación sexual y de proteger a las víctimas, pero las medidas que introduce castigan al sujeto que supuestamente quiere proteger, "si tu supones que esas mujeres están en régimen de explotación sexual por qué las persigues? Por qué les pones multas de 375 euros?"

Otra gran contradicción que surge es a quién se regulariza? "Gran parte de las trabajadoras sexuales son inmigrantes sin papeles, es decir, que necesitan según la ley de

extranjería un contrato de trabajo para regularizarse, o sea, un trabajo para terceros, trabajar para otro? Cotizas por horas? Por polvos?". Surgió el paralelismo con la ley integral contra la violencia de género, que tampoco contempla a las mujeres sin papeles agredidas. En todo caso, con frecuencia las prioridades de muchas trabajadoras sexuales son otras y la necesidad de poder trabajar, la tranquilidad y la seguridad frente a la policía se hacen mucho más urgentes.

La dificultad de hablar de trabajo sexual tiene mucho que ver con que hay mujeres trabajadoras del sexo en situaciones sumamente diferentes. Dentro de esas situaciones Genera plantea que cuando hablamos de trabajo sexual hablamos de una opción laboral y económica en la que pueden existir o no abusos, pero que, si el abuso llega al punto de una mujer encerrada y obligada a ejercer una actividad, sea sexual u otra, ya no podemos hablar de trabajo sexual sino de secuestro. Esta diferenciación es importante porque, aunque el trabajo supone situaciones de explotación en muchos casos, existen muchos discursos abolicionistas o de victimización que confunden el abuso con la actividad en sí, yendo en contra de las trabajadoras. [...] "si las mujeres han tomado una decisión, y esto es el punto clave, que hay que respetar y luego intentar evitar abusos; el trabajo sexual es muy difícil pero en sus pros y contras tiene sus ventajas. No hablemos de las menores de Tailandia porque eso es otra cosa".

El estigma social en torno a las putas tiene mucho que ver en todos estos discursos que culpabilizan y a la vez victimizan a las mujeres. Debatisimos sobre feminismo y trabajo sexual aunque nos quedamos con ganas de más. Porque, sin caer en discursos abolicionistas ni en mitificaciones de la prostitución, el tema no deja de plantear contradicciones. Hablamos de que, ser puta en esta sociedad, significa

muchas cosas; es el peor insulto, es la mujer mala frente a la buena, la madre, aquella que se ha rebelado, que de alguna manera rompe con ciertas convenciones sociales, transgresiones que pueden tener que ver con la sexualidad o no, y tampoco necesariamente con intercambio de dinero.

Partimos de ahí, del apoyo y respeto a las diferentes opciones de las mujeres pero eso no evita, y ahí esta la dificultad, enmarcar ese apoyo dentro de una crítica radical al sistema patriarcal y capitalista donde vivimos y donde se enmarca también la industria del sexo. Donde el cuerpo de las mujeres se cosifica y se divide en roles de buena mujer/mala mujer, en un modelo de heteronormalidad obligatoria, que justifica ese pretendida mayor necesidad sexual de los hombres y donde hay relaciones de poder y violencia contra las mujeres.

Terminamos con la necesidad de plantear y plantearnos intervenciones y acciones prácticas de solidaridad y apoyo frente al acoso y detención a las trabajadoras sexuales en el día a día, y con muchas ganas de volver a encontrarnos.

-Una mambra dicharachera-

Jo TAMBÉ SOC PUTA!!!

-laintrusa-

GENERA

Se formó en el 2003 como asociación contra la situación de exclusión de las trabajadoras sexuales y en defensa de las mujeres, para lo que ofrecen atención, asesoría, información y recursos socio-sanitarios. Sus proyectos incluyen también la reivindicación de derechos políticos, jurídicos, la sensibilización y el empoderamiento de las trabajadoras. Genera está formada por mujeres del ámbito académico, del activismo contra el VIH, de carrera sociales y trabajadoras sexuales.

contacto: genera@genera.org.es

* Avantprojecte de llei de limitació de les activitats relacionades amb la prestació de serveis sexuals remunerats 10/05/2006

B.J.
comidas, tapas y bocadillos
LUNES CERRADO
Frase del día Gratuita (Yo)
c/ Joaquín Costa 36 telf.93 3014763

Bar Mendizabal
sucs i batuts naturals, esmorzars, música, plats del dia, cocktails, bocates, take away, terrassa, sol i ombra
Pl. Canonge Colom Raval / Barcelona

raval

Exposicions, sucs de fruita, batuts, pastissos, narguilé, té exòtics
teteria cultural
La clandestina
dilluns a dijous de 9 a 22
divendres i dissabtes de 10 a 24
diumenges de 11 a 22
Tel 93.3190533
Baixada de Viladecols 2 bis 08002 Bcn

La classe política eludeix parlar d'habitatge

Masala

Seguint l'estela de les sentades que es portaven fent a Barcelona des del 14 de maig, l'Assemblea Popular per un habitatge digne va convocar una manifestació-acampada el passat 30 de setembre amb un èxit total. 15.000 persones van assistir a la convocatòria que portava el lema de: "No tindràs una casa en la puta vida". La manifestació va començar a plaça Catalunya i durant uns 30 minuts no paraven de sortir onades de gent cap a Ronda Universitat, fins el punt que, quan ja donava la volta amb el carrer Pelai, encara sortia gent de la Plaça. Els convocants van repartir abans de sortir un "kit del manifestant" que portava un guix, un globus groc, (per punxar la bombolla immobiliària), un furgadents i una enganxina amb el lema de la convocatòria. Diverses accions es van portar a terme durant el recorregut, com una penjada de pancartes a la seu de Núñez i Navarro a Via Laietana, llençar des d'un terrat un totxo de gomaespuma que pesava 13 quilos i imitacions a polítics com José Montilla a la plaça Sant Jaume. El caràcter reivindicatiu va estar sempre present i ple de continguts per diversos llocs on anava passant la manifestació. Dos dies abans de la manifestació les autoritats van desfer el recorregut previst per no deixar accedir a les Rambles, notificació fora de temps i a la que l'organització de l'acte va accedir. No obstant, la policia va continuar custodiant la manifestació com ja és costum últimament a la ciutat de Barcelona, els mossos van fer un cop més una presència arrogant, intimidatòria i fins i tot agressiva amb alguns manifestants. Això va començar a ocórrer quan la manifestació dels treballadors de Mercadona, que fa més de sis mesos que van començar una vaga indefinida, es va juntar amb la de la habitatge digne. Durant el petit trajecte en què van coincidir les dues manifestacions els mossos van estar intentant encendre els ànims de la gent, no permetent que una manifestació

es mostrés solidària amb l'altra. Un cop es van separar les dues manifestacions, uns 12 furgons de antiavalots van continuar custodiant la manifestació per l'habitatge digne. "Ja ni tan sols per demanar drets bàsics com l'habitatge podem manifestar-nos sense presència policial en aquesta ciutat, ja no es pot sortir al carrer a manifestar-se sense la inútil presència de cents de antiavalots amb les seves sirenes engegades", comentava un manifestant, d'uns 60 anys, indignat. A banda d'aquests fets, la manifestació va transcórrer amb tranquil·litat fins arribar de nou a la Plaça Catalunya, on s'havia de fer l'acampada aquella mateixa nit. En arribar a la plaça, es va aconseguir muntar un petit equip de so i algunes taules informatives, la gent va anar acampant sobre la gespa, amb la presència de unes 250 persones i uns 200 policies entre Guardia Urbana i Mossos d'Esquadra. Ja cal això, Sr. Hereu? O és que li fa por parlar d'habitatge? Doncs al final, amb aquest tipus d'actituds dels polítics que ens governen, la cosa no podia acabar d'altra manera que amb la policia entrant a Plaça Catalunya i desallotjant a la força i amb algunes càrregues la gent que volia passar la nit allà reivindicant el seu dret a tenir un habitatge digne. Amb l'excusa de que la normativa del civisme no permet fer aquest tipus d'actes, una vegada més es va prohibir utilitzar el carrer com a protesta. Això va ocórrer després que gent de l'organització estigués parlant amb

el portaveu de la Guardia Urbana aquella nit, dient que no volien càrregues i que si ho anaven a fer, ells i elles marxaven tranquil·lament. I ni tan sols així.

Al dia següent es va portar a terme una jornada de tallers on es tractaven diverses problemàtiques respecte a l'habitatge, l'assetjament immobiliari i l'especulació. Aquesta jornada va transcórrer amb tota tranquil·litat i va ser compartida per desenes de persones. Els convocants van acabar declarant que: "L'èxit de participació i el desenvolupament de les convocatòries ha estat possible malgrat les traves constants de les autoritats polítiques i policials, en el que interpretem com una persecució política d'una protesta legítima i massiva que cap partit pot capitalitzar ni utilitzar amb fins electoralistes.". Potser aquest és el problema, que mentre hi ha temes d'elevada importància com és la dramàtica i precària situació de l'habitatge, els polítics no parlen dels temes que més preocupen, més aviat comencen a inventar-se "guerrilles urbanes".

Continuen les mobilitzacions per l'habitatge digne

El passat 16 d'octubre s'hauria d'haver realitzat una cimera dels ministres d'habitatge de la Unió Europea a la ciutat de Barcelona. Aquesta cimera va quedar cancel·lada dies abans de realitzar-se per no poder-se garantir la seguretat de la mateixa.

Això va ser el que va dir el ministre de l'interior Alfredo Pérez Rubalcaba en una visita a Barcelona a punt de començar la campanya electoral catalana. Per què?.

Abans d'aquesta cimera va haver-hi una manifestació per la forta imposició política i policial al Forat de la Vergonya, un parc autogestionat desde fa sis anys per veïns del barri de La Ribera, (veure Masala 31), i un cop desconvocada aquesta manifestació, es van donar alguns aldarulls pel barri del Raval. Aquests fets van ser aprofitats

MOBILITZACIONS

A banda de tot el tracte mediàtic i polític, les mobilitzacions en van fer igualment el dia en què s'hauria d'haver inaugurat la cimera, el 16 d'octubre.

L'Assemblea Popular per un Habitatge Digne va convocar una concentració en el palau de congressos de la Diagonal a les 17h. Es van concentrar un centenar de persones que van estar durant un hora en la porta del Palau de Congressos. Van llegir manifestos, es va fer una "sentada" i hi va haver una obra de teatre amb bon humor urbanístic. Més tard a les 20h va hi haver una cassolada en la plaça Sant Jaume, "per fer més soroll, a veure si ens escolten els polítics", deia un manifestant. La cassolada va concentrar a més de 500 persones que van completar una jornada

ELS MINISTRES D'HABITATGE ES TROBEN A BARCELONA: NO TINDRÀS UNA CASA EN LA PUTA VIDA.

de mobilitzacions per un habitatge digne i contra el "passotisme" dels polítics a l'hora d'escoltar un problema que ja no pot aguantar més aquesta situació immobiliària i urbanística.

Segurament, passades les eleccions catalanes la cimera dels ministres d'habitatge es durà a terme. Ara falta saber si la traslladaran a Girona o es farà a la ciutat de Barcelona, tema que portarà cua, donat l'indignació del Ple de l'Ajuntament de Barcelona, el passat dia 20 d'octubre, al qüestionar la seguretat de la ciutat.

I sembla que un cop més no serà pel tema de la seguretat, sinó mes aviat perquè hi ha un pla de dates que farien coincidir la cimera amb la fira immobiliària més gran d'Europa, el Meeting Point, que es farà a Barcelona del 7 l' 11 de novembre, i on hi hauran diverses mobilitzacions de barris, organitzacions, veïns i col·lectius afectats pel tema de l'especulació, l'assetjament immobiliari o el dret a un habitatge digne. Per cert, del que posa a la constitució espanyola en el seu article 47, se'n recorden ara senyors polítics?.

Per un altra banda, l'assemblea popular per un habitatge digne ha comunicat: "Estem atentes a les properes convocatòries que farem si finalment vénen a reunir-se els ministres a la nostra ciutat". I es així com continuen creixent les protestes d'aquesta situació insostenible a la que ens han portat els polítics, ja que hauria de ser un tema prioritari en les seves agendes i un cop més hem vist que no pensen fer-ne res.

anagal@no-log.org
la màquina textual desitjant

frase del dia gratuïta
yo

escriu tradueix maquetat batega edita distribueix

Historias, principios y reflexiones
Vida Barbus Sinclair
3 €, 104 pàgs.
NOVETAT JULIOL

Frases del día gratuita
Yo
3 €, 88 pàgs.
NOVETAT OCTUBRE

ANAGAJA

La ciutat invisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

llibreria crítica associativa - taller de serigrafia
centre de documentació - espai de recerca
zona mèdia

C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Telef. 93 298 99 47 - laciuatatinvisible@gmail.com

males

teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/riego, 16 sants (bcn)
telf: 933312030

Agenda de Barri

Miles de Viviendas

Pg. Borbó 11

Dilluns i Dijous de 17h a 20h obre La Tenda gratis

Dilluns de 16h a 20h Taller de COSTURA

Dimarts de 21h a 24h soparet amb
COSTELLAM Records

Ruina Amalia

c/ Reina Amalia 11

Tots els dijous:

Oficina d'okupacio: 16-20h

Biblioteca Kilombo: 17-21h

RAM (acces lliure a internet): 16-21h

Masala

C/de la Cera 1 bis

Cada dimecres de 17 a 21h.

Forat de la Vergonya

Festival permanent les 24 hores del dia
Disfraç obligatori blau recomanat (accessoris tipus porras i cascós)

Taller de jardineria amb maquines de destrucció massiva

Casal Antiprohibicionista

C/ dels Salvadors 20

Obert de dimarts a dissabte de
19:30h a 12h

Divendres i dissabte fins les 2h

Dijous: pases de video 21h

Emissions cada dia al 91.4 de la F.M
consulta programació a

<http://www.contrabanda.org/contrabanda>

RAI

C/Garders 12 ppal

Dimarts i dijous a les 21.00 RAI CINE

Dimecres a les 21.00 RAI POESIA

Divendres i dissabtes a les 21.00 i diumenges a les
19.00 RAI ESPECTACLE

Mambo

C/Arc del Teatre 8

<http://mambo.pimienta.org>

Dilluns 20h Assemblea

19h Acció creativa feminista

Dimarts 15:30-17:30h Classes d'angles

Dijous 17-19h Classes de català

21h Teatre de l'oprimida

(Actividades para mujeres y lesbianas)

El Bar Ato

10 de novembre: FIESTA COLORA
(Afro Colombia)

22 de Noviembre : BIG DEAL
(pop electrónico / fusión)

Es riuen de nosaltres a la cara!

Un any més, entre el 7 i 12 de novembre, es celebrarà l'autodenominat "event immobiliari més gran d'Europa", el Barcelona Meeting Point (BMP). El BMP és una fira internacional que des de fa deu anys congrega a tots els sectors implicats en el gran engranatge del món immobiliari. Durant cinc dies es donen cita els principals representants d'aquest mercat, compartint uns dies de simposi (amb ponències de membres de l'executiu i de les principals agències mundials), d'esbarjo (sopar dels alcaldes, sopar 10è aniversari BMP, torneig de golf a Vilalba i altres no publicitats (sic)) i uns dies d'obertura al públic general amb totes les noves promocions i perspectives de mercat immobiliari aquí i arreu.

Hi podem trobar des dels grans grups immobiliaris (Colonial, Fadesa, Urbis, Metrovacesa, Sacyr-Vallehermoso, Núñez y Navarro, Copcisa, Akasavayu, Restaura, Sacresa, Realia...), constructores (FCC, Necso-Acciona, Ferrovial, ACS- Dragados, Espais...), assessores (Cushman & Wakefield, Deloitte...), empreses especialitzades (Ingreen, dedicada als camps de golf, AEEC, associació espanyola de centres comercials...), bancs i caixes (La Caixa, Caixa Catalunya, Caja Madrid, Banc de Sabadell, Banco Santander), ajuntaments (Barcelona, Badalona, Lleida, Sant Cugat, Santa Coloma...) i mitjans de comunicació (Cincodías, Anuntis, Grup godó, La Razón o TV3). El poder d'aquestes empreses, queda evidenciat, per exemple, en el fet de que només entre les 14 principals promotores de l'estat van assolir 1.060,97 mil·lions d'euros de beneficis nets en el primer semestre de 2006, un 53,12% més que el mateix període del 2005.

El Barcelona Meeting Point en el seu desè aniversari és com els preus dels pisos, no para de créixer. Des d'aquella primera edició, en la que van participar 503 empreses, s'ha passat a un total de 3.386 en l'edició de l'any passat, en una expansió que no ha parat de créixer des dels seus inicis. L'edició passada es va tancar amb la realització d'operacions especulatives valorades entre els 4.000 i 5.000 milions d'euros, i per descomptat, les seves estimacions són que s'ampliïn encara més en la reunió d'aquest any.

La primera edició d'aquesta fira fou el 1996, organitzada pel Consorci de la Zona Franca, amb Enric Lacalle com a delegat especial de l'Estat pel PP a la Zona Franca de Bar-

celona al capdavant. El paper del Consorci de la Zona Franca, entitat bicèfala gestionada conjuntament per l'Administració central i l'Ajuntament de Barcelona, amb la funció principal de gestionar l'àrea de negocis més gran de Barcelona i la seva àrea metropolitana, és un exemple perfecte de com funciona l'aliança administració-empreses, tant característica del model Barcelona. Aquesta col·laboració es certifica amb la celebració d'esdeveniments com el mateix BMP, els convenis de preferència amb algunes empreses (22@?), l'existència d'empreses mixtes encarregades de remodelar-destruir(?) els barris (Focivesa, Proeixample...), les concessions a camps de golf, les comissions ilegals (3%) o la venda intensiva de sòl públic als grans grups. També es constata quan sabem que un 26% dels ingressos dels Ajuntaments provenen del negoci urbanístic (encara que la Federacion Española de Municipios y Provincias (FEMP) atribueix només un 3% a la venda de sòl, a través d'impostos com l'IBI, l'Impost sobre plusvàlues i el de construccions, instal·lacions i obres).

La celebració de les successives fires internacionals constitueixen l'aparador de luxe on es mostren els diferents productes, atraient la inversió dels diferents sectors, reproduint i assegurant beneficis anuals, impulsant a la vegada el turisme i la indústria hotelera, el consum a través de l'oci (sobretot el nocturn). Però si ja les fires responen a una dinàmica caníbal, lo del meeting Point ja és el sùmmum de l'escarni. És, si més no, indignant que mentre fan negoci amb les nostres vides, especulant amb els nostres camps, destruint els nostres espais naturals, rebentant els nostres pobles, haguem d'assistir impertèrrits als somriures dels responsables directes de la nostra situació, cofois i autosatisfets d'haver contribuït al creixement de l'economia espanyola (no podem fer més que donar les gràcies, senyors?...).

Fem una crida a totes les lluites contra l'especulació, la violència immobiliària i en defensa del territori, perquè participin de la manifestació per acabar amb les rialles prepotents dels responsables que es reuniran a Barcelona durant el BMP, és una bona oportunitat per plantejar un meeting point de les alternatives, per fer visibles les conseqüències reals sobre el territori i les nostres vides del negoci que es mouen al Meeting Point, i per contrarestar

la veu oficial dels mitjans de comunicació que ens vendran com un gran èxit el que no és més que l'impunitat del crim organitzat d'aquestes multinacionals.

No podem permetre que facin els seus negocis tranquils, i encara menys, que vinguin a celebrar-ho. O és que un cop més, se'ns en riuen a la cara?

-Assemblea Meeting Point-

SOPAR DELS POBRES DIMARTS

7 DE NOVEMBRE 21H Pça Espanya

MANIFESTACIÓ DISSABTE

11 DE NOVEMBRE Pça Països Catalans

10.00 esmorzar-trobada de les diferents

lluites vingudes de tots els punts del territori.

12:00 Sortida de la manifestació

"los que se tropiezan en la plaza"

plça santa caterina 2
08003 barcelona
tel. 93 268 08 50

HERBOLARI

Botiga de l'antiga casa del carrer dels Flassaders
Fundada l'any 1474

Plantas medicinals · Elaboracions artesanals
· Productes integrals ·
Massatges · Orientació personal · Cursos
FLASSADERS 14 · BARCELONA 08003
TELÈFON 93 319 69 42
herboristeria@eresmas.com

Aquí estamos, aquí nos vamos a quedar y además...Estamos por todas partes

Jornada Internacional por los Derechos de las personas migrantes

El 7 de octubre habitantes de más de 30 ciudades europeas y africanas se manifestaron, de manera simultánea o escalonada, en defensa de los derechos de las personas migrantes. La jornada internacional fue convocada por 250 organizaciones de 23 países diferentes.

El 7 de octubre más de mil personas migrantes y aún no migrantes marcharon por las calles de Barcelona, desde la Rambla del Raval y hasta la sede de la subdelegación de Gobierno central, en defensa de los derechos de las personas migrantes o por el derecho de toda persona a existir jurídicamente, o sea a tener papeles (sea del color que sea, crea en el dios que crea, hombre o mujer, nacido en Ecuador, Senegal o en Londres); por que se respete su derecho a elegir donde vivir, o sea que se reconozca el derecho a permanecer y porque éste no se condiciones a tener un contrato de trabajo.

Con esta jornada euro-africana los migrantes y los nativos demandaban la desaparición de todo tipo de "leyes especiales" para migrantes. Las organizaciones y personas que impulsaron esta tercera Jornada Internacional, eligieron el 7 de octubre para recordar, luchando, el primer aniversario de las muertes y deportaciones masivas e ilegales que sufrieron cientos de migrantes cuando intentaban cruzar las vallas que, en Ceuta y Melilla, separan la fortaleza europea de África.

En el Estado español, se produjeron movilizaciones además de en Barcelona, en Valencia, Madrid, Almería, Sevilla, Bilbao, Las Palmas, Motril y Tenerife, en las islas canarias. La mayoría de estas manifestaciones marcaron las delegaciones de gobierno central correspondientes, porque desde ahí es desde donde se impone la irregularidad a los migrantes; aunque algunas movilizaciones también centraron sus acciones delante los centros de internamiento contra extranjeros (CIE), por ser estas cárceles desde donde opera la deportación de las personas irregularizadas por la ley de extranjería.

También hubo manifestaciones, ocupaciones de edificios públicos, conciertos, asambleas y conferencias en Italia, Marruecos, Francia, Alemania, Inglaterra, Austria, Bélgica, Suiza, Benin, Holanda, Grecia, Rusia y Polonia.

Esta tercera edición de Jornada Internacional fue convocada primero desde el Foro Social Mundial en Bamako, Malí en enero de 2006, luego desde el Foro Social Europeo de Atenas, en mayo; más tarde en el Foro Social Mundial de las Migraciones, celebrado en Madrid en junio pasado, desde donde más de 40 organizaciones migrantes lanzaron a los habitantes del Estado Español el manifiesto del que reproducimos algunos extractos a continuación.

MANIFIESTO ESTATAL POR LOS DERECHOS DE LOS INMIGRANTES (Estado Español)

[Teniendo en cuenta la actual situación en la que viven los migrantes en el Estado Español]

MANIFESTAMOS:

1.- Que respaldamos y hacemos nuestras las demandas contenidas en el Manifiesto Internacional por los Derechos de los Migrantes:

- Por una regularización incondicional a escala europea y la consecución de igualdad de derechos para todos/as las/os migrantes

- Por el cierre de todos los centros de detención en Europa y en todo el mundo.

foto: NA

- Por el cese de todas las deportaciones y del proceso de externalización de las fronteras.

- Por el derecho a la residencia con independencia de que se tenga o no contrato de trabajo

2.- Que exigimos del gobierno español políticas justas, serias y responsables que contribuyan a la solución de los desequilibrios económicos y sociales en los países empobrecidos de todo el mundo, exigiendo a los organismos económicos e internacionales como el BM, FMI, OMC, Unión Europea, cambios radicales en sus orientaciones económicas, entre ellas el acceder a la condonación de la deuda externa de los países empobrecidos por efecto de tales orientaciones.

3.- Que denunciamos el deterioro del estado de bienestar, así como la constante pérdida de derechos que sufre la población trabajadora en su conjunto tras años de recetas neoliberales y flexibilización laboral, por lo que se están viendo afectados los servicios públicos y la Seguridad Social no solo usados por las y los inmigrantes, sino por el conjunto de la ciudadanía.

Exigimos la puesta en marcha de medidas urgentes contra la precariedad que impliquen una distribución del trabajo y de la riqueza, así como u reforzamiento de los servicios públicos y el aumento en las prestaciones sociales, destacando políticas efectivas que garanticen el derecho de todas las personas a una vivienda digna.

4.- Que exigimos el pleno derecho de los migrantes como ciudadanos y ciudadanas a una vida digna en los países de acogida y el respeto a todos sus derechos sociales, laborales y políticos, sin condicionarlos a la reciprocidad con su país de origen. También el cumplimiento de todos los Convenios Internacionales de protección de los Derechos Humanos (derechos civiles, políticos, sociales, económicos y culturales, derecho a la paz y al medio ambiente, derecho al asilo y al refugio).

5.- Que solicitamos al Estado español que suscriba la Convención Internacional sobre la protección de los derechos de todas y todos los trabajadores migratorios y de sus familiares.

6.- Que requerimos la derogación de la Ley de Extranjería y la construcción de formas participativas, desde un nuevo marco jurídico que

garantice plenos derechos a todas las personas en razón de su igualdad ante la ley.

7.- La exigencia al Estado español de reconocer y garantizar el derecho de asilo, tal y como lo establece la Convención de Ginebra, a toda persona que lo haya solicitado "debido a fundados temores de ser perseguida por motivos de raza, religión, nacionalidad, pertenencia a determinado grupo social u opiniones políticas, se encuentre fuera del país de su nacionalidad y no pueda o, a causa de dichos temores, no quiera acogerse a la protección de tal país; o que, careciendo de nacionalidad y hallándose, a consecuencia de tales acontecimientos, fuera del país donde antes tuviera su residencia habitual, no pueda o, a causa de dichos temores, no quiera regresar a él", incluyendo a las personas perseguidas por motivos de su opción sexual.

8.- Nuestro repudio al discurso político y mediático que criminaliza a los inmigrantes, vinculando al Islam con terrorismo y al inmigrante en general con la delincuencia.

9.- Que denunciamos la libre circulación de mercancías y capitales mientras se niega o se restringe la libre circulación de las personas. El reforzamiento de las medidas de control de fronteras, ha derivado en una estrategia demencial de militarización de las mismas (vallas, SIVE, FRONTEX) y del control de las aguas territoriales de países africanos. Lo único que han logrado es mantener el Atlántico y el Mediterráneo COMO LA MAYOR FOSA COMÚN DEL MUNDO, con cerca de 5000 muertes estimadas de quienes intentaban la travesía, desde octubre de 2005 en que se endurecieron las medidas de control.

10.- Que reiteramos que esas muertes son el producto de la sistemática negación de visados en África por parte de los países de la Unión Europea, de los reglamentos para visados elaborados para hacerlos imposibles de cumplir, como de los opacos acuerdos de externalización y deportación con terceros países. Igualmente consideramos que el Estado Español, cuando propicia las devoluciones y la represión de las salidas desde los países de origen y/o tránsito, es corresponsable de las violaciones de los derechos humanos de las que son víctimas las personas migrantes.

11.- La exigencia de que los 14 asesinatos cometidos contra los migrantes africanos en la valla de Melilla a partir del 2005, las indeterminadas desapariciones forzadas que se produjeron por las arbitrarias y violentas devoluciones, deben someterse a investigación, sus autores materiales y quienes acor-

daron tales medidas juzgados y castigados, y los familiares de las víctimas indemnizados.

12.- La exigencia de que tanto el gobierno como las administraciones autonómicas y locales, basados en el principio de solidaridad, provean oportunamente los recursos necesarios para la atención de los inmigrantes, entre otros un correcto funcionamiento de los centros de acogida y de los de menores. Pedimos en especial, que se ocupen adecuadamente de los inmigrantes procedentes de África, que se han visto obligados a jugarse la vida al habérseles impedido el acceso a medios transporte seguros y ejercer su derecho a circular libremente como lo hacen por todo el mundo los ciudadanos europeos.

13.- Que exigimos al gobierno español, como un paso previo para el reconocimiento de los plenos derechos como ciudadanos de los inmigrantes, la no imposición de sanciones de expulsión para las personas que entran de forma irregular o devienen en irregulares administrativamente, y la urgente anulación de las ordenes de expulsión en vigor, máxime cuando muchas de ellas no son ejecutables.

Asimismo pedimos que se facilite documentación de identidad a los inmigrantes que carecen de ella y no pueden acreditar su procedencia para obtener su inscripción y por tanto su reconocimiento como ser humano, ya que el procedimiento establecido en los artículos 34 de la Ley de extranjería y 107 del Reglamento es prácticamente inviable.

14.- Vemos con gran preocupación el giro negativo que se percibe últimamente a través de las actuaciones y declaraciones del gobierno español, sobre sus intenciones de llegar a un Pacto de Estado, para reforzar los aspectos más negativos de su política de extranjería, como la posible ampliación a 6 meses del periodo máximo de estancia en los Centros de Internamiento, actualmente de 40 días; la insistencia en agilizar las expulsiones; la intención de excluir nuevas regularizaciones extraordinarias; la eliminación de la figura de arraigo social, entre otras.

Échale un ojo

Si quieres saber más sobre las movilizaciones y las organizaciones que tomaron parte de la Jornada en todo el mundo puedes visitar:

<http://www.indymedia.org/es/2006/10/848061.shtml>

Para suscribir el Manifiesto Estatal por los Derechos de los Migrantes

<http://estrecho.indymedia.org/newswire/display/30779/index.php>

Y para saber más sobre las luchas de migrantes en toda Europa, ien 10 idiomas!:

<http://estrecho.indymedia.org/newswire/display/30774/index.php>

PEOPLE EXPRESS, S.A.

Rbla.St. Josep 95 entlo
08002 Barcelona
Tel. 4122337
Fax. 934125125

viajes@people.express.com

Precios especiales Pakistán, Bangladesh, India y Sudamerica

Ofertas de última hora

TARIFAS IDA/VUELTA (TASAS NO INCLUIDAS)

DELHI	500	LIMA	560
DHAKA	500	QUITO	520
PEKING	530	HONDURAS	450
ISLAMABAD	500	SAN SALVADOR	480
CALCUTA	650	SANTO DOMINGO	525
BOMBAY	550	MEXICO	560
BUENOS AIRES	479	MANILA	650
SAO PAULO	530	BANGKOK	620
RIO DE JANEIRO	530	HABANA	476
SANTIAGO	555	LAOS	570

promociones durante todo el año al resto del mundo

* * Apunts sobre el MIL * *

-Masala-

Entrevista amb Ricard de Vargas Antic membre del MIL i de L'OLLA

Tot i que, passat el temps, la figura de Salvador Puig Antich ha estat utilitzada com a pantalla que oculta o banalitza la complexitat del que va ser el Movimiento Ibérico de Liberación i de la seva relació amb la realitat política i obrera de Barcelona. El MIL és, com indica Sergi Rosés un grup "totalment original en el panorama espanyol de la època" i probablement la organització política més interessant de les sorgides després de la guerra i durant el franquisme.

L'activitat del "1000" -així escriurien el seu nom en un inici- és el fruit d'un moment i d'unes intencions molt concretes. Es quàn les primeres Comissions Obreres comencen a burocratitzar-se, i l'esquerra radical es desgrana en un reguitzell de petites organitzacions amb la intenció de "liderar la revolució". Però en paral·lel existeix un clima d'ofensiva obrera, de vagues salvatges en molts casos no liderades per aparells partidistes, i d'allí sorgeixen iniciatives polítiques en els terrenys teòric i activista, que busquen enfortir i estendre una cultura de lluita i autonomia obrera. Això, a mig termini donarà lloc, per una banda al MIL i per l'altra als Grups Obrers Autònoms (GOA), però també a altres com la OLLA (Organització de Lluita Armada)¹

"En aquella època hi havia l'Assemblea de Catalunya amb el PSUC, i tots els altres partits: demòcrates, burgesos, liberals i també comunista. Als que estaven pactat amb els franquistes els molestava molt tot aquest moviment obrer, de barri, les assemblees de les fàbriques, (de la Camy, de la Harry Walker, ...). Era una època molt agitada i el moviment més radical anava avançant, i anava guanyant terreny, tot i ser minoritari"

El MIL existeix com a tal a partir del 1971, assentat en un projecte de biblioteca obrera, l'eix fonamental del grup, i en el concepte de l'agitació armada, amb què es pretenia dur a terme accions contra els interessos del capital i aconseguir fons per a les necessitats de la lluita obrera i per a la pròpia biblioteca. A més d'una notable capacitat per a recopilar i publicar textos inèdits a l'estat espanyol, el grup demostra una respectable capacitat per a elaborar una concepció de l'acció política fora dels clixés de l'esquerra i de l'època. La intenció del

* *

Hi havia molta influència del maig del 68, del situacionisme i també un trencament amb el militantisme, ja que estàvem en contra de crear cap estructura de poder

Foto / Masala

MIL no és la de liderar les lluites sinó de servir de grup de suport, i per altra banda, trenca amb l'idea clàssica de "lluita armada" i defineix el seu activisme com a "agitació armada, contraposada a la lluita armada pel fet que no podia estar deslligada de la classe treballadora sinó que havia de sortir d'ells mateixos".

En aquest sentit, més enllà de la iconografia que els representa com una colla d'aventurers idealistes, hi ha un procés polític col·lectiu, que a partir de diferents trajectòries biogràfiques i militants conflueix en les Plataformes de Comissions Obreres, un intent de contrarestar la capitalització partidista de CCOO.

"La gent del MIL, és una gent que va evolucionant dins les lluites obreres, alguns havien passat per les Joventuts Comunistes, d'altres per Acció Comunista, i a finals dels 60 sorgeixen les Plataformes, els GOA, ... Hi ha una reacció a la presa de control de Comissions Obreres que va prenent força, i hi ha elements del MIL que estan en aquesta lluita. L'any '70 es fa un escrit que es diu "Movimiento Obrero en Barcelona", criticant no només el control del PC sinó també al grupusculisme de maoistes, leninistes, trosquistes, avantguardistes, esquerranistes, etc. que al cap i a la fi volien dirigir la classe obrera."

Malgrat que el MIL no estava mancat de personalismes ni de la divisió entre "els que pensen" i "els que fan", sí que existia un cert equilibri individual i col·lectiu d'aquests rols. Santi Soler assumeix una notable càrrega teòrica. Per altra banda d'Oriol Solé en diu Ricard de Vargas: "Era l'acció però també el pensament, era la impremta, la coordinació". Per la seva part, Jean Marc-Rouillant -avui empresonat com a membre de l'organització francesa Action Directe fundada posteriorment-, crea

des de França la revista CIA (Conspiració Internacional Anarquista) que seria el mitjà d'expressió del grup malgrat les diferències quant a nom i continguts.

Del propi Puig Antich poden llegir-se aportacions sobre l'evolució interna, sobre les necessitats polítiques del moment o sobre los personalismes dins el grup, que son particularment interessants.

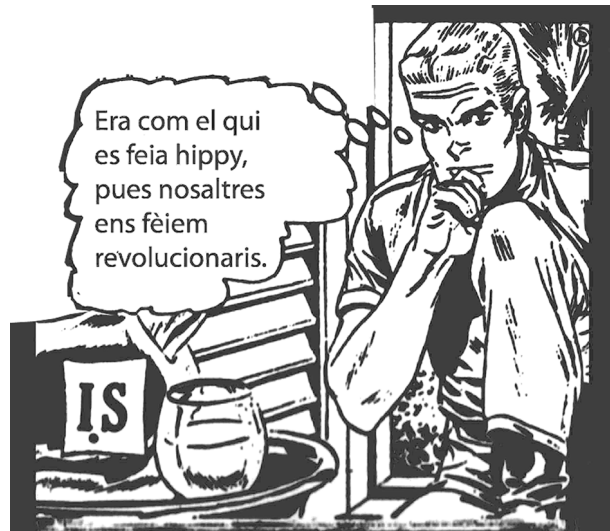
El grup, que neix entorn una profunda crítica de la militància clàssica, també es planteja una transformació de la relació entre individualitat i treball polític, malgrat les dificultats objectives que imposen el moment històric i la clandestinitat mateixos: "Intentàvem disfrutar i viure amb alegria la revolució per nosaltres mateixos, ser

conseqüents, de vegades inclús trencant amb la família, ... Hi havia molta influència del maig del 68, del situacionisme i també un trencament amb el militantisme, ja que estàvem en contra de crear cap estructura de poder. També es donava a nivell mundial una situació en què el capitalisme semblava que s'ensorrava definitivament i semblava que podien sorgir noves formes d'organització social, i ens deixàvem endur per aquest optimisme"

Aquesta opció radical i ambiciosa, no exclou la pervivència d'altres contradiccions, com la reflexió de gènere, una absència que es respira tant en els escrits com en la mateixa vida del MIL: "Hi havia tres dones dins del MIL, dues de les quals eren activistes, una d'elles participà en expropiacions. Les altres estaven en tasques d'infraestructura. Però és cert que el MIL era una cosa més aviat d'homes. Això no passa amb l'OLLA. En aquests grups autònoms, que neixen cap al '71-'72, i que fan accions conjuntament amb el MIL, (després de l'època de les detencions, alguna gent del MIL, com en el meu cas, passem a integrar-nos a l'OLLA), hi havia sis dones activistes. Del MIL sí que podríem dir que era una mica masculista"

Des que arrenca, el MIL es troba amb problemes pràctics, polítics i fins i tot logístics, que obliguen a repensar constantment el caràcter i els objectius, a més de la relació entre el projecte de biblioteca i l'agitació armada. "El que s'ha anomenat grup exterior, que era el que feia els atracaments, per la seva idiosincràsia tenia menys contacte directe amb el moviment obrer, que era el que rebia pamflets, diners, llibrets... Al '73, el MIL arriba a fer al voltant de 17 atracaments, o expropiacions i això genera reticències per part de sectors de Plataformes, ja que aquesta intensificació d'atracs podria incidir en la repressió del moviment obrer. Aquests sectors, que estaven més d'acord amb el projecte de biblioteca, malgrat que hi seguia havent afinitat, van decidir tallar perquè temien ser l'objectiu de la repressió".

Després del procés d'autodissolució, el projecte de biblioteca tindria un camí i una estructura pròpies, i l'activisme armat s'havia de reorganitzar, però el cop repressiu que, el 1973, acaba amb una bona part dels membres més importants del grup a la presó, amb la condemna de Puig Antich i la mort d'Oriol Solé durant la fuga de la presó de Segòvia el '76, trunca bona part de les expectatives, coincidint a més amb certa crisi del moviment autònom. Però la labor iniciada no es paralitza: a banda de la continuïtat de la biblioteca, es constitueixen els GARI (Grups Autònoms Revolucionaris Internacionalistes) com a grups de suport als presos, i alguns membres passen a incorporar-se a la OLLA:

Als que estaven pactat amb els franquistes els molestava molt tot aquest moviment obrer, de barri, les assemblees de les fàbriques, (de la Camy, de la Harry Walker, ...)

* *

"Després de les detencions, també de la del Petit i que altres passessin a l'exili, la biblioteca perillava, igual que tot el moviment obrer, però lluny d'acabar-se passa a una altra fase"

Aquí cal assenyalar l'actitud mesquina de l'esquerra oficial: "La majoria de la gent de l'Assemblea, i d'altres, no van fer res, i no només això sinó que fan tot el possible per desmobilitzar i que la gent no surti al carrer, ja que la seva no era una opció revolucionària. Això és normal, perquè aquesta gent havien pactat per entrar dins el sistema de poder que després desdibuixa la memòria històrica, de manera que un cop mort Puig Antich, el recuperen com a antifranquista. Però això, és amagar i ridiculitzar el caràcter antcapitalista del MIL, aïllant-lo del context soci-polític de l'època". En aquesta actitud, s'amagava també un interès polític de desgastar els sectors autònoms.

Aquesta etapa es tanca amb les seqüeles de la repressió i també ve marcada per la incapacitat per a redefinir les estratègies polítiques dels diversos sectors que havien conformat l'espectre de l'autonomia obrera: "Alguna gent va passar 3 o 4 anys a la presó i, quan surten, amb l'amnistia, alguns han rebut un cop tan fort que ja no es recuperen mai, d'altres van continuar en grups autònoms, ... alguns van entrar a la CNT, de vegades en una posició d'un peu a dintre i l'altre a fora, degut a la seva postura en contra del sindicalisme, que d'altres van mantenir".

Malgrat que no pot dir-se que existeixi una ruptura total individual ni col·lectiva amb aquesta experiència, sí es cert que existeix un repliegament paulatí, una certa desaparició com a alternativa a l'esquerra oficial i una difuminació de la seva continuïtat històrica. Dit això, aquesta experiència no deixa de ser una referència fonamental de la que cal destacar l'actualitat de les qüestions polítiques que van constituir els eixos del seu debat i de la seva pràctica.

¹ Segons el llibre de Sergi Rosés, aquest grup estava format per obrers que duien a terme expropiacions mentre seguien treballant a les fàbriques. En realitat la OLLA no s'autoidentificava amb cap nom, i aquesta denominació era la utilitzada pel MIL per a referir-s'hi i la que després va emprar la policia per a justificar les accions judicials en la seva contra.

* *

FARMÀCIA

GENIS DE ARANA

Carretes, 35 - 08001 Barcelona
T. 93 442 50 96 / 93 441 71 84

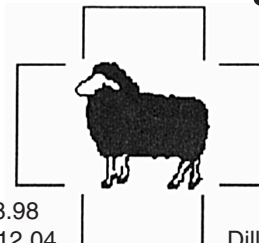
Forn del Pedró

especialidades en
pan artesanal,
vendemos pan árabe,
también a pizzas,
mayoristas etc

Plaça del Pedró 12 Tel. 93 442 23 11

Clínica Veterinària
El Be Negre

Telf. 93.441.68.98
Mòbil 689 49 12 04
c/ Lleialtat, 2
08001 Barcelona

Horari
Dilluns a Divendres
de 12 a 2 i de 5 a 8.
Dissabtes de 1 a 2.

Dibuix fet durant el muntatge de *De Nens*

PET JADA JORDÀ

Textos i filmografia: **Laia Manresa**
 Il·lustració: **Sergi Tries**

Cada biografia té els seus punts d'inflexió, moments clau després dels quals res ja no torna a ser com fou, que marquen la vida de manera indefectible. Per a mi, un d'aquests moments fou el visionat als cinemes Méliès de *Mones com la Becky* de Joaquín Jordà. No sabia quina pel·lícula s'amagava rera aquell estrany títol. Tampoc coneixia el nom del director. Acabava de fer un llarg viatge en solitari per Amèrica Llatina i tornava amb intenció d'obrir-me camí en el món del documental. Uns anys abans, havia descartat dedicar-me a fer de periodista en adonar-me, després de recórrer diversos mitjans, que no hi havia opció real de fer el periodisme que jo volia i cobrar un sou. Del món periodístic vaig saltar a la literatura i vaig descobrir que l'activitat literària requeria d'una quietud i una soledat que no lligava bé amb la meua naturalesa. El tercer

camí fou el guí. Mentre l'estudiava, vaig passar per una feina de despatx vuit hores al dia i vaig cloure aquesta etapa amb el viatge que comentava.

Havia tornat amb la decisió presa: el documental anava amb mi i d'alguna manera estava a mig camí entre aquells dos oficis. Però tornem a les *Mones*: la pel·lícula va trastocar-me. L'autenticitat que es despenia d'aquelles seqüències, la denúncia i la radicalitat dels seus plantejaments, la veritat amb què estava rodada em van commoure. Per gran sorpresa meua, apareixia en una de les seqüències una persona coneguda. Es tractava de Núria Torrades, la veïna de casa dels meus pares de tota la vida. Unes setmanes després, vaig trobar-me la Núria i ella fou qui em posà en contacte amb Jordà.

A partir d'aquí, un parell de trucades telefòniques em portaren a l'estudi que el Joaquín tenia al carrer de la Cera. No recordo massa bé de què devíem parlar aquella primera vegada. El cas és que la conversa fluí com un doll d'aigua fresca. Els temes s'encadenaren un rera l'altre i Jordà em convidà a dinar en un restaurant argentí del carrer Riera. Després de dinar ens separàrem i jo vaig marxar a casa amb la sensació que entre nosaltres havia passat alguna cosa ben especial.

Al cap d'uns dies, el Joaquín va proposar-me de treballar amb ell. I vam començar a trobar-nos, sempre al seu estudi. Recordo d'aquells primers temps la sensació fortíssima de veure confirmada la meua intuïció, el saber sense tenir proves que era possible viure d'una altra manera, més lliure; no dei-

xar-se encotillar per horaris ni obligacions absurdes, gaudir del sol del matí en qualsevol terrassa i parlar per pensar en fer alguna cosa que donés sentit al dia a dia. Aquelles trobades derivaren molt ràpidament en el primer projecte que tres anys després acabaria sent *De nens*, un intens procés en el qual vaig ratificar totes les meves intuïcions respecte el meu encontre amb Jordà i vaig començar a donar cos a la meua lluita personal, al meu posicionament còmode i convençut respecte la societat i això que anomenem destí personal. Des de llavors, he treballat en aquesta direcció i al costat de Jordà durant sis anys. La seva mort m'ha deixat orfe d'un munt de coses que encara no sé anomenar. I alhora plena i diferent, d'alguna manera engendrada. Des de fa uns mesos i al costat de Sergi Dies, el muntador d'alguns dels seus treballs, ens hem posat a recuperar i donar forma al que havia de ser el seu posterior projecte després de *Més enllà del mirall*. *Morir de dia*, una reflexió sobre la Transició a partir de la història de l'heroïna a la ciutat, ens dóna la possibilitat de fer fructificar el seu dol, tornar al Xino que fou el seu barri i el de *De nens* i retre-li un tribut que ens significa. La millor manera de seguir buscant espais des d'on poder fer sentir la seva petjada.

Un cinema incòmode

"Les pel·lícules de Jordà no poden passar desapercebudes: fan soroll, es queixen, grinyolen. Des del malestar, la ràbia o la denúncia, des del dolor que molt sovint transmeten. Aquest per a mi és un dels valors principals del seu cinema. Perquè el seu testimoni és valent i la seva valentia, a part de violentar el conformisme, creix i s'encomana.

D'altra banda, sense ser un cinema gens preocupat per la formalitat ni l'estètica, per l'enquadrament meticulós ni la bellesa en ella mateixa, sí que és un cinema que experimenta, que tempta els límits que l'encotillen, els llocs comuns, i aspira arribar a destins diferents, trobar codis inèdits per provocar, això sempre, la intel·ligència de l'espectador.

El cinema de Jordà no entreté, sinó que remou, capgira, trastoca. No deleïta, ni s'escolta, sinó que sacseja, desensutja, cabreja. El cinema de Jordà és un cinema incòmode perquè obliga a mirar coses que no agraden com la mort, el suïcidí, la lluita impossible contra el capital, la bogeria o la pedofília. I sobretot és un cinema que qüestiona les relacions de poder i mostra els estralls que aquestes provoquen aplicades a la vida concreta de persones reals amb noms i cognoms. És per això que el seu és un cinema desprietat i viu, que respira llibertat. O potser millor, un cinema amb un afany impetuós i terrible de llibertat, d'obrir espais perquè cadascú sigui i es construeixi: el tercer element preciosíssim de la seva obra.

(*) Fragment del llibre *Joaquín Jordà. La mirada lliure* de Laia Manresa publicat per Filmoteca de Catalunya i Editorial Pòrtic

La seva mort m'ha deixat orfe d'un munt de coses que encara no sé anomenar

Día de los muertos (1960)

Crònica de la celebració a la ciutat de Madrid de l'1 de novembre, Dia dels Morts.

Dante no es únicament severo (1967)

Una dona s'obstina en va a entretenir un home amb històries que mai no el captiven tant com la seva pròpia obra: trobar formes noves retallant folis de paper, un darrera l'altre. En realitat, la pel·lícula gira entorn de la impossibilitat de narrar una història i utilitza per expressar-ho no tan sols la trama principal dels dos protagonistes, aquesta relació abocada al fracàs des del primer moment, sinó també la imatge de la destrucció en si mateixa.

Maria Aurèlia Capmany parla d'Un lloc entre els morts (1969)

Conversa amb Maria Aurèlia Capmany sobre la seva novel·la *Un lloc entre els morts*, la biografia de Geroni Campdepadrós i Jansana, un personatge inventat de la burgesia catalana de finals del s.XVIII, principis del s.XIX.

Portogallo, paese tranquillo (1969)

Migmetratge documental sobre la situació política que es vivia al Portugal de l'any 1969.

Il perché del dissenso (1969)

Documental sobre una trobada a Roma de capellans dissidents de la línia oficial del Vaticà.

I tupamaros ci parlano (1969)

Performance avantguardista a base de combinar un documental uruguaià dedicat a un noi mort a mans de la policia en una manifestació amb tex-

Filmografia de Joaquín Jordà

tos del grup guerriller dels Tupamaros.

Lenin vivo (1970)

Documental sobre la figura de Vladimir Lenin fet a base de material d'arxiu i de la restauració de tot el material audiovisual existent sobre ell.

Spezziamo le catene (1971)

Documental sobre el moviment incipient d'obres autònoms dins l'empresa de cotxes Alfa Romeo i les pràctiques de sabotatge i absentisme que s'hi duïen a terme.

Numax presenta... (1979)

Documental que registra l'experiència autogestionària que van dur a terme els treballadors de la fàbrica Numax entre l'any 1977 i el 1979.

El encargo del cazador (1990)

Documental que retrata la figura de Jacinto Esteve, codirector de Dante no es únicament severo (1967) i amic íntim de Jordà en una època de la seva vida.

Un cos al bosc (1996)

Montse Claveras posa en mans del cap de la Guàrdia Civil del poble, la Teniente Cifuentes, la seva venjança de Jaume, l'empresari ric de tendències sadomasoquistes que la va violar després de recollir-la amb el seu cotxe mentre feia autostop a la carretera.

Mones com la Becky (1999)

Documental que partint de la biografia del neuròleg portuguès i Premi Nobel Egas Moniz reflexiona sobre les malalties mentals i el seu tractament, al torn que elabora un discurs ric i complex sobre

el joc de miralls que és en realitat la vida mateixa.

De nens (2003)

Documental que pren el judici del famós Cas Raval, que va trasbalsar l'antic barri Xino de Barcelona l'estiu de 1997, per reflexionar sobre el sistema judicial, el paper del mitjans de comunicació i les polítiques d'especulació immobiliària que assetgen la ciutat.

Veinte años no es nada (2004)

La història dels darrers vint-i-cinc anys al nostre país a partir del testimoni d'unes quantes persones que entre l'any 1977 i el 1979 protagonitzaren una experiència autogestionària a la fàbrica Numax on treballaven. Vint-i-cinc anys després, *Veinte años no es nada*, explora què ha estat de la vida d'aquells treballadors i de les esperances que tenien a finals dels anys setanta, recent estrenada l'anomenada transició a la democràcia parlamentària.

Literatures de l'exili (2005) -vídeo-

Els camins que van seguir els intel·lectuals catalans en abandonar Catalunya després de la Guerra Civil i el rastre que deixaren des de Barcelona a Mèxic passant per la frontera, França i Xile.

Ictus (2005) -vídeo-

Documental informatiu sobre l'infart cerebral.

Descontrol urbano (2006) -vídeo-

Documental sobre les vivendes d'una família gitana i un exlegionari al districte barceloní de Sant Martí.

La Báscula
de La Cereria

bocadillos
comidas caseras
tés e infusiones
pasteles
zumos
cafés
batidos

C. Flassaders 30 bis - Bcn
Tel 93.319.98.66
Obert tot els dies de 9:30 a 24:00

C/Carabassa 19 a partir de las 13 h

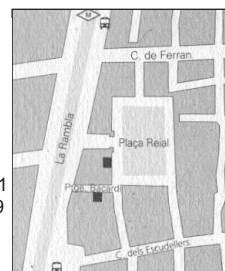
933 025 204

Plantes medicinals i aromàtiques
Especies * Tes * Cafes * Mels *
Complements Dietètics
Caramels * Cosmètica natural
Fruita Seca * Cereals i Llegums
Cafeteria i Teteria * Llibres i revistes

Pl. Reial 18
Tel/Fax:
933042005
08002
Barcelona

Ptge. Bacardí 1
Tel:933017839
08002
Barcelona

قصتا ثلاث نساء في الإسلام إمرأتان من القاهرة : منة و هودة

كنت فيالقاهرة ما بين 1988 و 1994 تعرفت على شابتين مصريتين، منة و هودة أعجبت بهما إعجابا كبيرا . كانتا إمرأتين رائعتين من حيث جميع المستويات: بجمالهما، تكوينهما الثقافي ، التزامهما المبدئي و وعيها بقضية المرأة . إستكملتا دراستهما بالجامعة الأمريكية بالقاهرة. كانتا حساستان للوضعية الإجتماعية لبلادهما ولهما كامل الإرادة لتغييرها. يشتغلن بصفة خاصة مشكل سلطوية الرجل الذي يعاش بصمت و تقبل عام. يشغلن هذا لكونه يؤدي حياتهما اليومية من جهة ثم يخترق و يخلق علاقات جديدة من السيطرة من جهة أخرى. هكذا قررتا عدم الإمتثال و قبول الحرمان من الاستمتاع بالايجابيات النسبية للنساء من نوعهما فالتزمتا و رسمتا حركة بطولية. في ساحة بابالوك بمركز المدينة يتواجد مقهى يحمل إسم "الحرية" هو في الحقيقة إسم إستهزائي، هذا المقهى من الأمكن القليلة التي يمكن فيها للزبناء تناول الخمر و تدخين الشيشة. بهذا السبب بالدات كما هو الحال بباقي مقاهي يمنع على النساء الدخول إليها. لا أدري كيف يمكن تخيل هذا: عشرات من الرجال لوحدهم في الاربعينات من عرهم، ذوي مقامة محاطين بسحابات من الدخان و على مائدتهم قنينات من الخمر . إنه جمهور قاس في مجتمع يعتبر فيه تناول الخمر مثيلا لجريمة القتل و الانحراف. لذلك، دخلتا هودة و منة الى المقهى بلباس غربي، فطالبتا من النائل شيشة و بيرة. بعد وهلة من الصمت التي تبدو كسرت السكينة و المناخ الرجولي للزبناء المعتاد، أيقظ حضور المرأتين المنطق المفروض في هذا المجتمع من نظرات، إشارات، تلميحات و إقتراحات واقحة ثم وابل من الشتم و السب الفاضع انهال على الفتاتين. تحملتا كل هذا الضغط بضع دقائق متحدثتان في التوتير . أخيرا إنصرفتا متبوعتان برجلين ثم ثلاث ثم أربع الدين أولوا بلا تردد فعل الفتاتين. هذا كربة منهما في ممارسة الجنس، فلم يتقبلوا هذا الإنصراف كرتنا هذا مرات عديدة نظرا لشجاعتهم و إعتزازهما. لكن في الأخير خضعتا تحت الضغط غيرالمطاق. من "الحرية" المقهى خرجتا مشمأزبتين، مدلولتين و مدمرتين نفسانيا. بعد ذلك قررت هودة و منة قبول منحة للدراسة ببلجيكا و الولايات المتحدة الأمريكية، فغادرتا مصر

إمرأة من بيروت

هذه الحكاية الأخرى من قبيل الحكاية السابقة: في 2002 كنت في لبنان بمناسبة الذكرى العشرين لمجزرة صبرا و شتيلا. و كنا في بيروت نزور جمعية نسوية موالية لحزب الله نشطة في مجال تلقين الدروس ، منح الحماية و المعلومات لشبات الحي ذات المذهب الشيعي. كنت الرجل الوحيد الذي يحضر الاجتماعات كمؤول من بين مجموعة من النساء من الدولة الاسبانية اللواتي تشتغلن قضية المرأة بالخصوص، لكن نادرا ما نكيفت مع العالم العربي و الاسلامي. و أظن أننا بقينا كلنا مستغربين أمام خطاب و طريقة مستظيفينا مديرية المركز، متعصبة إسلامية، تنتمي لمجموعة "إرهابية". إذ أزلت معجلا كل الفوارق بطريقتها الواضحة في النقاشات و المواضيع الملتزمة، زد الى ذلك أنها فرضت خلال النقاش تفوق سياسي و ثقافي خفيفين

إن الصورة المعتادة عن المرأة الإسلامية المحصورة في العصور الوسطى، تتضارب مع صورة هذه المرأة الجد متفقة، الأكثر مكونة، المعتادة كثيرا على المساواة مع الرجل و فرض خصوصيتها عليهم. هي عارفة و مطلعية على ثقافتنا و مصادرها طبعا أكثر مما نعرفها نحن و تتقبل بكل روح الإختاف في الأراء

هذه المرأة (التي استسمحت لها بسبب نسيان إسمها) تمشي محتجة الرأس. سألتها عن مسألة الحجاب بكل تنازل مع اللامبول الى تفضيل جنس ما و جعله كمرجع و كذلك انطلاقا من الموقف و الحريات في الغرب "المعتزبها" شيئا ما، فكان جوابها كما التلي: " نعيش بمجتمع يتميز بتسلط الرجل و تحقير المرأة، هذا ليست له أي علاقة أو ليست له العلاقة فقط مع الاسلام و قواعد المجتمع. المرأة من الطبيعة و الرجل من الثقافة، و المرور من الطبيعة الى الثقافة خاضع كذلك لميكانيزمات السلطوية الابوية. هذا هو المرور من اللانسانية الى الانسانية من الخصوصي الى العمومي، من الخفاء الى الملاء و البين، عن الحيز الضيق في الاسرة الى مجال السياسية و القرار. الحجاب هو وسيلة نحقق بها إنسانيتنا، يجعلنا عناصر منطقية نسمع أصواتنا و يكون لنا تأثير. هكذا نصل الى المساواة مع الرجل و ندخل الفضاء العمومي. الحجاب هو إمكانيتنا الوحيدة للمشاركة في الشأن العام لتغير عقلية الرجل و يمكننا من التفكير في مستقبل نخرج فيه بدونه، لكن لخلع الحجاب لا بد من إرتدائه أولا

حياة و إستراتيجية

المقتدرتين هودة و منة فعلهما شجاع و نبيل لانهما وهبتا على الاقل في هذه الفترة تكوينهما و طاقتهما كوسيلة لتغير مجتمعهما. مناظلة حزب الله النسوية، بطريقتها قررت قبول الحجاب و أخده كوسيلة لا بد عنها لممارسة و إصال أفكارها و مبادئها من أجل تغيير مجتمعها. من البعيد جدا أن يمكن حزب شيعي من مذهب الخميني تحولات فيها يعيد للمرأة مكانتها و حقوقها. لكن يمكن أن يسهل دون إرادته الطريق لاكتساب العديد من النساء الواعي في هذا المجال و المشاركة في الحياة السياسية و العمومية ثم إزالة سلطوية الرجل

لا يمكن إخفاء الارتياح الذي جاء في الحكايتين السابقتين، يبقى الاقتراح المطروح هو أن تلعب المنظمات و الحركات النسوية (الغربية) دورا في العمل جمعا و تبادل التجارب مع نساء و منظمات مسلمة و إسلامية

أحيانا أو في غالب الأحيان يتبادر الى الذهن أن صاحبة التوجه النسوي feminista : هي شخصية منحرفة منحلة أخلاقيا تخترق القوانين التي يعرفها المجتمع لكن الفكر النسوي هو غير ذلك يختلف اختلافا كبيرا عما يتصور فهو حركة نسوية تحررية بدأت في القرن الثالث عشر بالكتابات النسوية التي تم من خلالها البحث عن الاسباب التي وصلت بالمرأة الى وضع التندي فالملاحظ أن هذا الوضع كان يلاحق بالمرأة منذ العهد القديم وحتى الوقت الحالي والواضح أن القمع الذي لحق بالنساء كان ضمن اجماع مؤسسي كان الأساس فيه مبادئ دينية أقرت أن وضع النساء الخاضع مرغوب في السماء فلعبت بذلك السلطة الذكورية دورا دينيا في ترسيخ تلك الأفكار حولخضوع المرأة يرون بذلك أنه الوضع الأفضل لها

ومن تم نجحت الايديولوجية الذكورية في توطيد علاقة بين الرجل و المرأة تقوم في أساسها على الاختلاف النوعي الذي يضع الرجل موضع الذات المطلقة و المرأة وضع أقل منه مما نتج عن ذلك تمحور الفاعلية حول الرجل فأصبح القادر على اكتساب المعارف و تفسيرها حسب الرغبة من تم التحكم في المؤسسات الاجتماعية و تقييد حرية النساء اعتمادا على قوته البدنية و المالية فأصبحت المرأة الضعيف المنلقي طبعا تشبعت النساء بأفكار الرجال ونسيت عالمهن الخاص فتوقفت دورهن فقط عند أداء الوظيفة الطبيعية فهذا الوضع امتد حتى بداية القرن الثامن عشر القوة المالية. لقد كانت كذلك للتغيرات في الأنظمة السياسية و الاقتصادية دور في هذا الوضع فبعدما تحول النظام من المشاعية الى الملكية الفردية كان التحول لصالح الرجل فأصبح الحق في وضع سلطة على مايمتلكه حيث أصبحت المرأة جزء من هذه الممتلكات لهذا وصلت المناقشات النسويات الى نتيجة هي تحسين المستوى الاقتصادي لتتم تحقيق الحرية و التركيز على الدراسات التي تختص بعالم النساء و الابداعات النسائية و مناقشة القضايا الخاصة بها في ظل وجود الرجال أو في ظل من ترتبط به المرأة من علاقات مصرفين بذلك النظر عن ماورد في الكتابات الذكورية ضد المرأة حتى لا يكون هناك تحيز طرف عن طرف آخر(حرب بين المرأة و الرجل) بل هذه الدراسات تسعى الى تقييم الأدوار الاجتماعية و معرفة ضرورة كل دور و علاقته بدور الآخر حتى يكون هناك توازن في المجتمع عبر تكافل الأدوار وليس تراتبها فالتوجه النسوي أختي القارئة أخي القارئ يسعى الى تحقيق المساواة بين الرجل و المرأة في ظل قوانين انسانية تحترم كل واحد منهما .

* صاحبة التوجه النسوي *

Saida

El bombero pirómano

La actuación criminal de Francia en el África contemporánea

Jozé Bape (ed.), François-Xavier Verschave, Odile Tobner, Mongo Beti, Jean-Marie Volet y André Ntonfo

Un libro clave para entender la situación política, cultural y económica de una parte del continente africano desde las independencias hasta nuestros días:

- Introducción al neocolonialismo francés
- Otra versión de las catástrofes humanitarias
- Retratos de lucha, compromiso y esperanza

Aide Française au développement.

PVP: 11 € oozebap, 2006. www.oozabap.org
Distribuye: VIRUS Tel/fax: 93.441.38.14 virus@pangea.org

BARATO

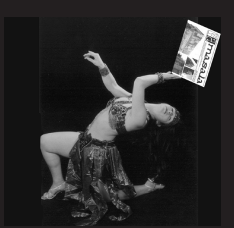
SANT PACIA 4

TODA LA SEMANA ABIERTO A TI
jueves » videoAto
viernes y sábados » jamsAto
domingos » peliAto

LIBRE ENTRADA LLIURE

Llegeix el Masala

El trobaràs a Ciutat Vella molt a prop de casa teva

Subscriu-te

El rebràs a casa
25 euros a l'any. Fes un ingrés al nostre compte 2100 0546 04 0200221290

Posa un anunci

25 euros cada dos mesos. 125 euros a l'any.
Escriu a masala@ravalnet.org

El tsunami urbanizador español y mundial. Sobre las causas y repercusiones devastadoras, y la necesidad de prepararse para el previsible estallido de la burbuja inmobiliaria

"Mai havien crescut tant els preus de l'habitatge, per tant de temps i en tants països (...) El boom immobiliari global és la major bombolla financera de la història. Quan major sigui el boom, major serà l'eventual explosió."

The Economist (18-6-05)

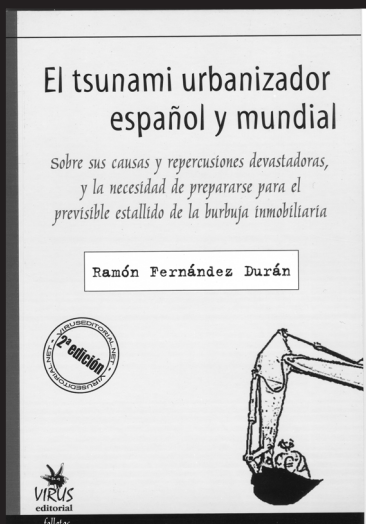
-Masala-
Breu i potent anàlisi mundial, europeu i especialment estatal sobre el creixement urbanístic de les ciutats i de les seves economies. De com la reconfiguració d'aquestes, per a operar als mercats transnacionals a través de grans infraestructures logístiques i de transport, possibilita la deslocalització d'empreses i provoca al mateix temps creixents desequilibris territorials, socials, polítics i econòmics. Les polítiques i infraestructures de transport, energia i telecomunicacions que conformen el sistema estratègic de xarxes transeuropees, està per sobre de les necessitats bàsiques i interessos de la societat civil. Segons aquestes premisses del nou capitalisme mundial que explica l'estudi, l'ocupació del territori es dona a les zones litorals, on s'ubiquen els principals ports que connecten el mercat mundial, i a les zones meridionals incentivades pel clima i en particular pel turisme mediterrani, doncs aquest s'ha convertit en el principal destí turístic mundial.

El llibre detalla els factors de l'explosió especulativa immobiliària, matisant qui i com es beneficien d'aquesta i quines conseqüències portarà. El cas espanyol manifesta acceleradament aquests símptomes imposats del nou capitalisme mundial, doncs el creixement s'ha

desenvolupat en un 20% del seu territori i l'altre 80% representa quasi tota l'Espanya interior i rural. Els dotze anys de creixement ininterromput de l'Estat Espanyol són espectaculars. L'any 2005 es va iniciar la construcció de 800.000 habitatges, més que a França, Alemanya i al Regne Unit junts. A més és líder europeu en segones residències i habitatges buits en relació a la població. El llibre anomena interessants facilitadors històrics i legals d'aquesta situació, com la Ley del Mercado Hipotecario de 1981, que permetia a la banca posar-se al mercat immobiliari cosa que fins aleshores feia l'Estat, o la Ley del Suelo Estatal de 1998, que liberalitzava les mesures per a requalificar el sòl i facilitar la urbanització, sobre tot el sòl rústic sense especial protecció, sense oblidar la Ley del Suelo Estatal de 1956, de l'època franquista, que potenciava l'edificabilitat homogènia de tot el sòl rústic. En l'últim quinquenni l'eufòria bancària es deu al creixement exponencial dels préstecs hipotecaris, i apareixen a Espanya al mateix temps set de les onze majors constructores del món (ACS, FCC, Ferrovial, Acciona, OHL, etc.), el major gestor d'autopistes (Abertis, del grup ACS), les majors immobiliàries i els majors operadors turístics, però no hi ha cap empresa

industrial puntera "espanyola" com molt bé ressalta aquest estudi. Els països veïns mediterranis, Portugal, Itàlia, i Grècia, es troben en una situació de recessió econòmica, mentre que l'Estat Espanyol ha aconseguit un superàvit fiscal. Madrid concentra avui casi la meitat de la riquesa actual, doncs és el principal centre bancari i fiscal espanyol, a més de tenir la seu del poder polític. Tot i així, Barcelona se projecta com a plataforma logística del sud del Mediterrani, ciutat de fires i congressos, turística i de serveis. La baixada dels tipus hipotecaris per la moneda única i la posterior baixada dels tipus de interès han impulsat tant la maquinària immobiliària com el treball precari i passatger. També s'ha fet accessible el finançament hipotecari, el qual podria canviar substancialment en qualsevol moment, afectant a més d'una quarta part de la població a més de crear un perill que radicaria en la totalitat del deute, la pujada dels tipus de interès en un futur i en l'endeutament de gran part de la població per la compra de l'habitatge. Però la demanda interna no és l'exclusiva causant d'aquest creixement urbanístic i immobiliari, doncs la inversió purament especulativa, la importància com a destí turístic, l'entrada de capital exterior, principalment diner negre, i la febre de la segona residència provocada per "l'efecte riquesa" que beneficia als propietaris pel "boom immobilia-

Ramón Fernández Durán. Ed Virus

ri", són els principals factors d'aquest creixement urbanístic i immobiliari desenfrenat. Paradoxalment, en moments com aquests el dret a la habitatge que recull la Constitució Espanyola simplement no existeix, i s'articula com a resposta un rebuig social i ciutadà que intenta incidir quasi impotentment en el tsunami urbanitzador, que a més es pot veure afectat tard o d'hora per una conjuntura internacional i estatal o pels propis límits ecològics planetaris en general, segons l'estudi de Ramón Fernández Durán. La màfia urbanística opera a tot l'Estat des de ja fa més de deu anys en el marc d'una "especulació legalitzada" sense que hi hagi una voluntat política ferma per regular-la. Quan aquesta bombolla exploti, tot aquest capital acumulat podria finançar xantatges i extorsions per apoderar-se d'altres sectors econòmics, però el problema social real es demostraria quan fos impossible tornar els deutes i hipoteques en un context de crisi social i econòmica.

Per molts números! La Burxa

Periodicitat: mensual
Tirada: 5.000 exemplars
Barris: Sants, Hostafrancs, La Bordeta

El passat mes d'octubre va sortir al carrer el número 100 de 'la Burxa'. Des de fa més de 8 anys que cada mes 'la Burxa' es reparteix per diferents racons, donant veu als col·lectius i persones compromeses amb la transformació social dels barris de Sants-Hostafracs-La Bordeta. Aquest 100 números són un "èxit" col·lectiu, perquè 'la Burxa' no seria possible sense tota la gent que d'una manera o altra hi col·labora: distribuïdors i distribuïdores, lectores, informadors, anunciants, subscriptores i subscriptors, columnistes, fotògrafs... I com no, Can Vies (espai que ens acull) i l'Assemblea de Barri de Sants, que assumeix la meitat de les despeses per tirar endavant el periòdic, a partir dels diners que es recullen amb l'organització de les Festes Alternatives. Així doncs, el grupet de persones que cada dilluns ens reunim per tirar endavant aquesta eina de comunicació popular (per cert, estem obertes a tothom que hi tingui ganes de participar), volem celebrar aquests 100 números amb totes i tots vosaltres

¿CHUSMA? A PROPÓSITO DE LA QUIEBRA DEL VÍNCULO SOCIAL, EL FINAL DE LA INTEGRACIÓN Y LA REVUELTA DE OTOÑO DE 2005 EN FRANCIA

Alessi Dell'Umbria

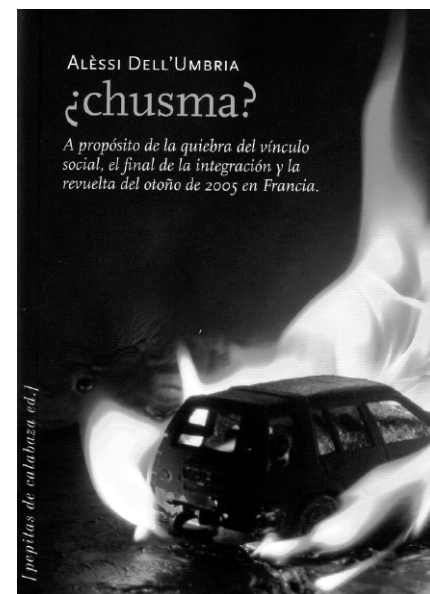
Pepitas de Calabaza ed. Setembre 2006. PVP 9,50

Tardor del 2005. Els noms de Bouna i Zyed, dos adolescents que s'electrocuten fugint de la policia, ressonen en barriades com Clichy-sous-Bois. Allà, la meitat de la població té menys de vint-i-cinc anys, i un terç no té la nacionalitat francesa. És una més de les banlieu: terme que en l'argot de les barriades -el verlan- capgira el seu significat original -lloc de ban, lloc del desterrament. La mort dels nois catalitzarà una ràbia mastegada quotidianament i en silenci. Prop de 15.000 joves participen en la revolta que ha d'encendre, literalment, els

suburbis que encerclen les grans ciutats franceses: Paris, Lió, Marsella. Desenes de milers de cotxes són cremats massivament i sistemàtica, se saquegen centres comercials, s'incendien oficines de correus i escoles, els enfrontaments amb els CRS (antidisturbis) són més escassos però contundents: amb una policia superior en armament, aquesta és una revolta **Què ens ensenya l'incendi del suburbi? Quins vincles manté amb els processos de desintegració social propis del capitalisme avançat?**

que s'expressa amb foc. 3.200 persones són arrestades "en flagrant delict", i 1.540 més són detingudes en el marc de les investigacions judicials posteriors. 422 majors d'edat són condemnats a penes fermes de presó, i, dels 577 menors que compareixen als tribunals, 118 són els empresonats. Què ens ensenya l'incendi del suburbi? Quins vincles manté amb els processos de desintegració social propis del capitalisme avançat? Què explica de l'urbanisme guetitzant, de la identitat francesa neocolonial, de les polítiques socials assistencialistes, de la paranoia securitària, de l'economia neoliberal excloent? És la fúria dels joves precaris i aturats-deper-vida una bufetada a la cara de la "integració laica i democràtica" o fins i tot, del seu fals revers -el "comunitarisme pseudo-religiós"?

Iván Miró - "La Ciutat Invisible"

CASA ADMIRALL
Joaquín Costa, 33 - 08001 BCN
www.ozebap.org

LA TETE
TETERIA - BAR
c. Comtessa de Sobradiel, 4
08002 Barcelona
tel. 93 268 45 33

LA PAPAYA VERDE VIDEO CLUB
INDEPENDIENTE ALTERNATIVO
D.V.D.
V.O.S. CATALA
V.O.S. CASTELLANO NOVEDADES
TEL. I FAX 93.3013527
C/ JULIA I PORTET 8
ESQ. C/MAGDALENES
JUNTO VIA LAIETANA
<M> URQUINAONA
www.videolapapayaverde.com

El poble txetxè es queda sense una de les seves veus

-Lliga dels Drets dels Pobles-

El passat 7 d'octubre va ser assassinada a l'ascensor de casa seva la periodista russa Anna Politkovskaia. Amb la seva tràgica mort, es silencia una altra veu crítica a Rússia i ja en van 261 en els darrers 10 anys. La llibertat d'expressió és quelcom inexistent en aquest país i, és que cal recordar i tenir ben present que, a banda dels periodistes i altres professionals dels mitjans de comunicació, també es silencien alcaldes, viceministres, banquers, etc. i tot això succeeix a la Rússia europea i democràtica de Vladimir Putin.

Tota possible oposició al president rus, així com a l'oligarquia que representa, és silenciada o senzillament, aniquilada. En l'actualitat, a Rússia no existeix pràcticament oposició política i els oligarques que han gosat plantar cara a Putin, com Mijaíl Jodorkovski estan avui a la presó. La creixent concentració i absorció de mitjans de comunicació per part de corporacions controlades pel govern és cada cop major, i pràcticament ja no existeixen mitjans independents a l'òrbita del Kremlin.

Un altre exemple xocant d'aquest control polític i social, és l'aprovació de la llei de control a les ONG russes el passat desembre. Sota l'excusa i acusació de blanqueig de diner, la nova llei permet controlar de manera més exhaustiva els projectes i finançaments d'aquestes organitzacions. També permet que el govern pugui cessar qualsevol entitat que faci activitats contràries a conceptes tan difusos com la "moralitat" i el "sentiment nacional".

Un altre factor que ajuda a entendre el perquè de la mort de Politkovskaia és el conflicte de Txetxènia. Precisament, el darrer article en què treballava la periodista tractava de les tortures a les comissaries txetxenes. Anna Politkovskaia sempre havia alçat la veu alhora de denunciar totes les barbaritats que es cometien en aquest país dels Caucas. A més, s'havia guanyat molts enemics massa poderosos a qui no interessava que es sabés la veritat, com per exemple el primer ministre txetxè Ramzan Kadirov.

Txetxènia és una petita regió del Caucas Nord poblada per antics descendents de tribus caucàsiques. Cap al segle XI i XII la zona queda sota influència musulmana. Un segle més tard, aquest territori passa a formar part de l'imperi mongol, però aquest va perdent la seva influència progressivament. No és fins al segle XVIII que l'imperi tsarista inicia una guerra per conquerir tota la regió del Caucas Nord, guerra que s'allarga durant dècades i que ajuda a crear un sentiment identitari en el si del poble txetxè. Amb la revolució russa de

1917, es produeix una nova onada nacionalista que provoca la independència de totes les repúbliques del Caucas Nord. Tanmateix, i després de canviar diversos cops el seu estatus, queda inclosa en la República Socialista Soviètica Autònoma (RSSA). L'any 1944 la població txetxena és acusada per Stalin de col·laboracionista amb el règim nazi. Les conseqüències d'aquesta falsa acusació són la deportació a Sibèria de la majoria de la població, que va causar la mort d'uns 200.000 morts. No és fins 13 anys després que Khrúixov permet als supervivents tornar a les seves llars que han estat ocupades per colons russos.

El procés independentista txetxè es pot considerar que s'inicia de nou a la dècada dels noranta del segle passat. El

president. Cal apuntar que l'antic president Dudàiev fou assassinat durant la guerra. Tanmateix, el nou president es troba amb moltes dificultats per tirar endavant el nou govern, donat que es troba amb un país arrasat i amb moltes tensions internes.

Arran d'una sèrie d'atemptats comesos a diverses ciutats russes perpetrats, presumptament, per la guerrilla txetxena més la suma d'una sèrie de factors interns de la política russa, provoquen que, l'1 d'octubre de 1999 l'exèrcit rus entri per segona vegada a Txetxènia. S'inicia la Segona Guerra. Quatre anys més tard es proclamen eleccions que guanya el candidat prorús Akhmad Kadirov assassinat un any després. Es tornen a convocar eleccions el 2004 i 2005 on sempre en resulten vencedors els candidats prorussos. Cal també destacar l'assassinat de l'expresident i líder de la facció independentista moderada Maskhàdov el març del 2005, desapareixent així tota possibilitat de sortida pacífica del conflicte.

Ara farà un any, des de la Lliga dels Drets dels Pobles varem iniciar la campanya Txetxènia: trenquem el silenci que pretén denunciar la situació que està vivint el poble txetxè. Perquè en definitiva la qüestió txetxena és el què es coneix com un conflicte oblidat, un conflicte que cau en l'oblit de tothom si no és per tràgiques notícies com la mort de Politkovskaia, que ens recorden que només a quatre hores de vol des de Barcelo-

na, existeix un poble arrasat i castigat per dotze anys de guerra.

Es calcula que un de cada dos txetxens ha mort durant la guerra, està desaparegut o desplaçat. De fet és difícil calcular amb exactitud la xifra de morts doncs oscil·la d'entre 90.000 a 250.000 segons les fonts. 42.000 podrien ser nens. Les tortures i maltractaments es practiquen de manera sistemàtica. La capital del país, Grozni està totalment destruïda i és comparable amb la que va patir la ciutat de Dresden al final de la II Guerra Mundial. A més a més, l'opinió pública internacional gira l'esquena a Txetxènia. Els txetxens són considerats com a terroristes vinculats a Al Qaeda pel govern Putin i accions armades com la del segrest del Teatre Dubrovka o l'escola número 1 de Beslan reforcen aquestes teories. El suport internacional a les accions de l'exèrcit en la "lluita antiterrorista" estan, doncs, garantides.

Darrera de tot plegat hi ha la situació de la població txetxena, que és qui pateix més en el conflicte. Són víctimes tant de la guerrilla com de l'exèrcit. Actualment aquesta població ja no demana la independència, reclama viure en pau i en llibertat en la seva terra.

Sabadell, 19 d'octubre de 2006

“els txetxens són considerats com a terroristes vinculats a Al Qaeda pel govern Putin i accions armades com la del segrest del Teatre Dubrovka o l'escola número 1 de Beslan reforcen aquestes teories”

1990 es va crear el Congrés Nacional del Poble Txetxè encapçalat per l'exgeneral soviètic Dudàiev. L'any següent i coincidint amb la desmembració de l'URSS, es van celebrar eleccions a Txetxènia i Dudàiev obté una victòria aclaparadora. Un més següent proclama la independència unilateralment.

No obstant, la Rússia de Boris Ieltsin no fa cas en primera instància de la proclamació txetxena, si bé mai li reconeix la independència. No és fins al novembre de 1994 que l'exèrcit rus entra militarment a Txetxènia en el que es preveu serà una intervenció ràpida que s'acaba allargant gairebé dos anys. Aquesta Primera Guerra esdevé una guerra de guerrilles entre un exèrcit rus molt jove i desmotivats i una guerrilla coneixedora del terreny. El punt d'inflexió ve marcat per l'assalt a un hospital rus on l'escamot txetxè liderat per Xamil Bassàiev reté 2.000 ostatges, fet que marca l'inici de les negociacions entre ambdues parts. La fi d'aquest primer conflicte, arriba amb la signatura de l'acord de Jassaviurt i es salda amb prop de 100.000 morts, establint el desembre del 2001 com a data límit per resoldre l'estatus polític txetxè.

Amb la fi de la Primera Guerra, entre 1997 i 1999 es produeix el que es coneix com a Període de Normalització de la vida txetxena. Es convoquen eleccions i Aslan Maskhàdov és escollit

Dídac P. Lagarriga / www.oozebap.org

El instinto de protección llega a ser, como mucho, un deseo religiosamente laico, un capricho del descreído o un signo del asustado. Todos sabemos que la protección es, a menudo, un ataque. Tildar de loco a alguien es, automáticamente, singularizarlo, enviarlo directamente a otro lugar, expulsarlo de nuestro mundo. Si nos etiquetan como locos/locos nos pagan el billete hacia lo desconocido, sea donde sea. Con la discriminación se sufre, pero "loca" carga además con una doble categoría, la de género, a la que poder sumar una tercera (como "loca peligrosa"): la pesadilla está garantizada. Si además, y por muy desplazada que una esté, se pertenece a una sociedad discriminada globalmente (y a todos los niveles: económico, cultural, político, humano en definitiva), la marginación es tal que sólo entrar en una nueva red social te permitirá sobrevivir. De Dakar a Yakarta y de Río a Lagos, las grandes ciudades, y en eso se parecen, tienen una capacidad tan inmensa de producir marginados y desahuciados que, a pesar de no ser proporcional, genera a su vez otras redes sociales, otras afinidades, nuevas y efímeras relaciones o vías de apoyo. Las "locuras" canalizadas varían a lo largo del tiempo y de las geografías, del arte a la política, del genocidio a la reforma civil; pero para llevarse a cabo han necesitado esas redes, esa sociabilidad. Gústese o no.

Nos decía el otro día Achille Mbembe (en su conferencia "L'africanització del món") que dejáramos de buscar diferencias: África necesita un reconocimiento de igualdad total, una humanidad plena. Bien. Pero, cuantas más diferencias ¿más desigualdad? El fruto de la desigualdad ¿es obra de la diferencia? ¿Debemos disimular la diferencia? En lo culturalmente correcto, de tanto atacar la maquiavélica conversión de los mosaicos en monolitos, quizá se ha terminado por olvidar el monolito primero, el que nos hace iguales. ¿No resultaría más real aceptar la multiplicidad radical en esa unidad y, por lo tanto, correr el riesgo de asumir la inseguridad frente al imperio del control? Demasiado a menudo, estar loca es precisamente lo inverso. Mitificar a la "loca", encerrarla, santificarla o lapidarla, son locuras en sí mismas. Porque la locura es un vaivén entre la apariencia de lo bueno y lo malo, reconocer sus vínculos e incluso formar parte de una de sus redes permite sostener lo insostenible, aguantar el naufragio. Por eso estas pequeñas anotaciones tienen en su corazón a Ken Bugul, la loca, a las chicas de ALIF, las locas, a Mam Diarra Bousso.

La escritora Ken Bugul estuvo encerrada en un psiquiátrico tras denunciar a su marido francés por malos tratos: "Fui la mujer de un hombre blanco monógamo y fue el infierno. Fui una de las muchas mujeres de un morabito ¡y fui feliz! Para mí no importa monogamia o poligamia, sino que haya amor". El seudónimo con el que firma, "Ken Bugul", significa "de la que nadie quiere saber nada". ALIF es el primer grupo de hip hop senegalés formado por mujeres, y del alif, primera letra del alfabeto árabe, generan sus siglas: Attaque Libérateur de l'Infanterie Féministe: "Con el alif empieza todo. Alif es la mujer". Ken Bugul tituló Le Baobab fou (El Baobab que enloqueció, Ediciones Zanzibar, 2002) uno de sus libros autobiográficos que rompe un tabú tras otro. La misma línea de denuncia la tiene ALIF en sus canciones. Haciendo gala de la filigrana oral, titulaban su disco Dakamerap. Mam Diarra Bousso es una de las mujeres más queridas en Senegal: "Sólo tres: Dios, el profeta Muhammad y Mam Diarra" se cantará durante el peregrinaje a su tumba en Porokhane. Madre de Cheikh Amadou Bamba, el fundador de la Muridiya en el siglo XIX (una vía sufí en el puzzle del Islam seguida por millones de personas todavía actualmente), Mam Diarra continuará sustentando a las mujeres que la tienen como estandarte de justicia y amor.

Mam Diarra Bousso la abuela, Ken Bugul la mamá, ALIF las hijas, en estas pequeñas notas de ahora. Precisamente un hijo de Amadou Bamba auguró a Ken Bugul un futuro de santidad: "Poco a poco dejaré de hablar, moriré en silencio y seré santa". Por eso sus libros son imprescindibles, por eso el lugar santo de Porokhane es una yihad de género, por esos las letras rapeadas de ALIF deben repetirse hasta la saciedad: poniendo el dedo en la llaga no sólo consiguen que las continúen tachando de locas sino que, precisamente, contribuyen a dilapidar una de las locuras más cancerígenas: la del cuerdo y su razón.

Oficina d'Okupació

Sota el lema " +espai, +temps, +vida = +K", el 17 de desembre del 2004 es feia visible un projecte que s'havia estat gestant des de feia mesos en el si de l'Assemblea d'Okupes de Barcelona: la Oficina d'Okupació (veure Masala núm. 21). L'okupació de l'Oficina Antimobbing a la Ronda Sant Pau de Barcelona, des d'on es va fer la roda de premsa de presentació, donava el tret de sortida a aquesta iniciativa que, començà a funcionar amb una periodicitat setmanal al Ciber Forat del C/ Metges des del febrer del 2005. Avui traslladada al C.S.O. de Ruïna Amàlia, la Oficina continua obrint les seves portes cada dijous a la tarda per a tota aquella gent que vulgui compartir les seves experiències entorn el tema de l'okupació. Amb aquesta entrevista volem fer-nos ressò del seu funcionament i veure quina ha estat la seva evolució en aquests quasi dos anys d'existència.

Masala: D'on sorgeix la idea de muntar una oficina d'Okupació i quins en van ser els motius?

Oficina d'Okupació: La Oficina d'Okupació és una proposta, que fa l'Assemblea d'Okupes davant la necessitat de tenir una eina per a poder fer un assessorament de tot allò entorn l'okupació i també davant de la necessitat dels advocats de que nosaltres mateixes ens puguem assessorar, perquè molta gent que no ha okupat mai s'adreça a un bufet d'advocats preguntant " Què he de fer per okupar?" i per a això no es necessita un advocat. Un advocat el necessites a l'hora de defensar-te en un judici, o de signar un escrit, però les altres tasques les podem fer per nosaltres mateixes. També gent que havien estat a Londres o a Amsterdam, explicaven que allí ja hi havia oficines d'okupació de feia anys, i en canvi aquí a Barcelona, havent-hi tant de moviment, faltava aquest espai d'intercanvi, d'assessorament i d'autogestió.

M: Des d'un inici, l'Oficina d'Okupació comptava amb uns eixos temàtics ben diferenciats (documentació, assessorament, ...). Com s'han anat desenvolupant cadascuna d'aquestes línies de treball?

O.O.: Va començar estructurant-se en comissions, una de documentació i història que ara es troba a la Ciutat Invisible (Sants), on hi ha els arxius d'okupació i tot el material que aconseguíem; una comissió que treballava sobre el mobbing i la violència immobiliària, que va anar derivant cap a les assemblees de la Coordinadora contra l'Especulació del Raval; i el que és ara la Oficina d'Okupació que consta d'una comissió legal, treballant amb diferents col·lectius d'advocats que són afins a la okupació i que la defensen. També hi havia una comissió rururbana que s'ha traslladat a Kan Masdéu. Un altre projecte, es la idea de la xarxa d'intercanvi. Aquesta idea, que ve des del principi, consisteix en que si en algun centre social hi ha algun material excedent, posem per cas ciment o bigues, doncs poder tenir un lloc on això pugui constar per si a algú li fa falta. Aquesta és una idea recuperada fa poc per Arquitectes sense Fronteres, que proposaven si a Ruïna Amàlia es podia fer un espai per a guardar aquests excedents de material i ara estem mirant espais, és una possibilitat... També tenim una web, encara que ara està parada, i tenim en marxa l'elaboració del manual d'Okupació, que no està publicat. La idea del manual, és que sigui accessible, i que es vagi actualitzant, perquè sobretot en el tema legal, si

haguéssim tret un llibre l'any passat, per exemple, no hi hagués entrat el tema de la Ordenança Cívica... lo ideal seria que poguéssim estar a la web, per exemple.

L'elaboració del Manual d'Okupació, es basa en la idea de recopilar en un document, tota una sèrie d'informacions que pot ser útil a l'hora de dur a terme una okupació, per exemple, de com assabentar-se de la situació legal de l'immoble, de quins són els nostres drets en situacions de desallotjament o identificacions, passant per consells pràctics per a arreglar-se la casa i condicionar-la per a viure-hi o fer activitats... Tot i que la web no està actualitzada, podem trobar-hi una explicació ben detallada del funcionament i dels objectius de les comissions plantejades a l'inici. De totes elles, la comissió legal és la que està més en contacte, a peu de carrer, amb aquella gent que vol okupar, o que ha okupat i que té algun dubte al respecte. El seu funcionament continuat al llarg d'aquests dos anys, i l'afluència de gent que s'hi apropa cada dijous, confirma la utilitat d'un espai com aquest.

M: Quina gent s'apropa a la Oficina, i quines són les seves necessitats?

O.O.: Encara que a l'inici teníem obert matí i tarda, ara només estem a la tarda i tenim una mitja de sis a vuit consultes en una tarda... De la gent que ve, ens trobem moltes vegades que no ha okupat mai, que volen saber com funciona, si hi ha algun tipus d'estructura legal... També gent que ve a fer treball de recerca, que es deriven a la Ciutat Invisible, o bé gent que ja està a punt d'okupar, i molt concretament pregunten punt per punt els seus dubtes, detalls que se'ls escapen per a que tot vagi bé. També ens passa que, de vegades, ve gent que es pensa que aquí "regalem cases", i espera que els diguis un lloc on han d'anar, què han de fer, tot i fins i tot voldrien que hi anessin amb ells. Nosaltres podem assessorar i ajudar, però no fer de "papes i mames". Si que si hi ha gent que no sap on anar o que no coneix ningú, en aquests casos sí que els podem posar en contacte amb el teixit associatiu, per a que pugui trobar gent amb qui se sentin a gust, i a partir d'allà, qui tingui ganes... També ha vingut gent que l'han fet fora de casa, perquè li ha vençut el contracte, i es queda al carrer sense absolutament res. Et diuen: "Jo sempre he pensat que els okupes tal i qual, però ara que estic al carrer, ara us començo a entendre..., com ho podria fer?". També posem en contacte a gent que vol okupar però que no coneix ningú i que vol buscar més gent, tenim una borsa de contactes...

Hi ha de tot, també gent que està okupant de fa molts anys... La idea de l'Oficina és la de fer una tasca contínua ... Cada dia que obrim hi ha gent que la utilitza, de manera que no està parada... Com a "crítica" podríem dir que cases que formaven part de l'Assemblea d'Okupes, a l'hora que tenen algun problema no vénen a la oficina, vénen en tot cas a explicar-t'ho, sovint

quan ja ha sortit la sentència, i estaria bé que vinguessin abans...

M: Quins són els objectius de la Oficina d'Okupació en la seva vessant d'assessorament legal?

O.O.: La funció de la Oficina és simple: hi ha qüestions que hauríem de conèixer i hauríem de dominar, a les quals ens enfrontem cada dia, però que no sabem, i acabem per anar a picar a la porta del tècnic, de l'especialista per a saber-les. L'Oficina és un espai d'intercanvi de coneixements on tothom que està okupant pot fer un assessorament. Aquí nosaltres estem aprenent cada dia de la gent que ve. Sovint estem vària gent de l'Oficina, i tenim tres o quatre consultes que es resolen conjuntament. La situació de cadascú és diferent, tot i que hi ha punts de connexió, i és molt maco que la gent de vegades ve a preguntar-te coses molt concretes, i quan entra algú més comença a ajudar l'altra persona en el que pot, aportant-nos molta informació, detalls que no sabies encara. Vull dir que la gent que ve a demanar informació també s'implica bastant... ja sigui fent traducció, explicant casos similars, com es van desenvolupar... També apart d'assessorar aquí, ens podem desplaçar a altres centres socials, a fer assessorament a les assemblees del centre, i xerrades...

M: Com s'enfoca des de l'Oficina l'arribada d'un cas concret, on ja s'ha iniciat el procés legal en algun cas d'okupació?

O.O.: L'autogestió de la defensa, és el punt que més por fa a la gent que vol okupar, de cop se li planteja el món legal (legal/il·legal) i la justícia, i aquest és el punt que més treballem. Quan la gent arriba ja en ple procés legal, el que fem nosaltres és un assessorament amb l'expedient en un despatx. En un principi hem treballat entre altres amb el col·lectiu d'advocats de Dalp, per exemple. Allà, com que a la oficina tenim tots els llibres, podem fer l'assessorament i després sempre li robem cinc minuts a l'advocat que hi ha. També ho hem fet amb Layret... La idea seria anar passant cada setmana, els dimecres, per algun dels despatxos amb els que col·laborem i tenim idea d'anar fent-ho amb altres despatxos. Però el que no fem aquí, és recomanar advocats, aquí tenim una llista de gent i de col·lectius, però el que no podem fer és dir vés a aquest o a aquest altre, perquè en cada cas, depèn de la línia que cadascú vulgui portar i del tracte econòmic al que tu arribis amb aquell col·lectiu...

dos anys defensant l'okupació

M: A banda de treballar a nivell de Barcelona, teniu algun projecte de col·laboració amb altres ciutats?

O.O.: Sí, també treballem amb la idea d'ajudar a altres ciutats a que obrin noves oficines, aportar l'experiència del nostre funcionament i així millorar les formes de treballar... a Madrid, a Alcorcón, hi ha la idea d'obrir-ne una. També hem estat amb gent de la Oficina d'Okupació d'Amsterdam, i ells han estat aquí... Després, via mail també fem molts assessoraments, des de a Xile fins a Girona, i hem anat a fer xerrades a Vigo, a Menorca, a Granada, ... Una noia de Granada que ens ha visitat s'ha endut l'esborrany del manual, i es traduirà al castellà... També hem agafat el Legal Warning de Londres [un manual d'assessorament legal] per a traduir-lo en català i en castellà,...

És evident doncs, que el projecte de l'Oficina d'Okupació té encara molt per donar de sí, i que el seu desenvolupament depèn en gran mesura de la implicació de gent que vulgui fer seva aquesta història, i per això llancen una invitació a la gent "a venir i a participar, a aportar idees noves... quan vulguin qualsevol dijous de 16 a 20h".

foto: masala

OFICINA D'OKUPACIÓ
tots els dijous de 16 a 20h
a la Ruïna Amàlia
C/Reina Amàlia 11 bis

Contacte: oficinaokupacio@sindominio.net

web (no actualitzada): <http://sindominio.net/okupesbcn/oficinadokupacio>